

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VI, NR. 58

Martie 2004

APOSTOLUL - POVESTEA UNUI VIS

Gândul unei reviste literare sau de cultură în general m-a stăpânit de când eram elev și student. Era pentru mine un miracol - unicul mod de a spune celorlalți cine ești și ce crezi. La alte piedici, greutăți, obstacole sociale, materiale sau morale nu m-am gândit niciodată.

Și timpul a trecut. Anii de liceu au zburat, la fel și cei de (la) facultate. Dar visul a rămas ... S-a păstrat la fel de curat, ca atunci, demult, când s-a infiripat ...

Apoi au venit vremurile confruntării directe cu viața, într-un tumult vijelios sub semnul revoluției socialiste, când a visa dincolo de orizontul colectivității era nu numai un risc, ci chiar o condamnare sau un exil. Și au venit apoi evenimentele sti-

hinice din decembrie '89. Și stâncile de beton și oțel s-au dărâmat, și cei 45 de ani de „victorii mărețe” s-au transformat în ruine, dar visul meu s-a păstrat la fel, limpede și frumos ca orice vis. Și atunci s-a strecurat în mine ca un fior un gând tainic: visurile sunt mai trainice decât piatra, decât fierul, visurile sunt nemuritoare.

Așa și visul meu a supraviețuit prăpădului și a început să capete contur, întâi

mai firav, apoi din ce în ce mai clar, până când a devenit realitate.

Visul s-a transformat în realitate acum cinci ani. Totul a fost posibil deoarece, dincolo de marile neajunsuri aduse și întâmplare după decembrie 89, nu putem nega și un câștig imens: gândurile și visurile au

Prof. Ștefan CORNEANU

(Continuare în pag. 2)

Pentru că toți DE LA CATEDRĂ NE TRAGEM

Nu-mi plac aniversările, bilanțurile, despărțirile... Și cred că nici în urmă cu cinci ani, când s ch i ț a m (împreună cu buni prieteni cu care beam bere fără să știm că suntem staff) câteva linii între care ar fi urmat să se hurduce noua serie a APOSTOLULUI nu mi-a plăcut prea tare.

Sînt încîntat însă să lucrez la o gazetă care găzduiește reacțiile unor oameni care își iau în posesie, conștient și responsabil, propria vocație.

Sunt mîndru că am reușit (la aceeași bere citată) să păstrăm - deși vetust, aproape anacronic (?) și cu trimitere mistică - titlul gazetei, ajungînd astfel să sărbătorim astăzi și 70 de ani de la apariția primei serii a APOSTOLULUI.

La cinci ani de la reapariție, am bucuria să bag seamă că textele colaboratorilor noștri cotolesc tot mai puțin limba română, că ideile secundare n-o mai iau înaintea celor principale, că textele devin tot mai concise și mai substanțiale. Unele. Celorlalți colaboratori le atrag atenția că - în absența totală a cenzurii de partid trebuie să se bazeze doar pe autocenzu-

Mircea ZAHARIA
(Continuare în pag. 2)

În luna cadourilor de primăvară sindicatele din învățământ nu primesc nimic

N Ședința Consiliului Național al Liderilor (17.03.2004), ședința Consiliului Județean (5.03.2004) și Conferința de presă a B.O. al S.L.I. Neamț (22.03.2004) au dezbătut două probleme fierbinți, mereu în atenția tuturor celor din învățământ:

1. Negocierea și semnarea contractului colectiv de muncă la nivel național, județean și în unitățile școlare.
2. Spinoasa problemă a mizeriei salariale din învățământ cu speranța creșterii cu 5% de la 1 aprilie 2004.

Veștile nu au darul de a ne bucura (de mult primim mai ales vești care ne întristează); proiectul de ordonanță guvernamentală pentru mărirea salarială cu 5% n-a fost emis, 1 aprilie bate la ușă și încă se mai poartă negocieri între Sindicate și M.E.C.T.

Amenințarea din partea sindicatelor cu grevă generală va sta sub semnul ilegalității și anulării înainte de a fi declanșată (la fel ca greva ceferiștilor).

În toate domeniile bugetare și chiar în regiile autonome salariile au înghețat la nivelul anului 2001.

Este adevărat că alături de cea mai mare parte a suflării românești și noi cei din învățământ am sprijinit și intrarea în N.A.T.O. și vom sprijini integrarea în U.E. și înțelegem rigorile monitorizării externe privind înghețarea salarizării în toată această perioadă.

Nu putem înțelege însă și nu putem accepta politica bugetară a guvernului care avea datoria

BIROUL OPERATIV - SECRETAR EXECUTIV, Ștefan CORNEANU
(Continuare în pag 10)

LA MULȚI ANI!

Era o lună guvernată de Marte, pe cînd trei frumoși nebuni aveau chef să pună pe masă un proiect de editură și un proiect de revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, așa ca în vremurile bune (cele interbelice). După nu prea lungi dispute, încercări și întrebări, le-a picat fisa: să se cheme "Alfa" și respectiv "Apostolul". Și ca printr-o minune, ideea a atras, după doar o săptămînă, înfîlnirea de suflet a unui grup de profesori iubitori de cuvinte, care se adunau la CCD, ori de cîte ori aveau ceva de spus/ scris. Așa a ajuns revista noastră la al cincilea an de supraviețuire și a rămas tot una dintre cele mai bune reviste ale cadrelor didactice din România.

Dorim să le mulțumim, în numele redacției, tuturor colegilor care și-au sacrificat din timp și din minte o secvență de suflet, pe care au pus-o la bătaia acestui descălecat. Ei sunt profesorii: Iosif Francisc Gille, Gheorghe Amaicei, Lucian Corneanu, Alina Pamfil, Vasile Postolică, Elena Vulcănescu, Constantin Tomșa, Traian Cicoare, Dan Agrigoroae și colaboratorii noștri: Eduard Covali, Iosif Covasan, Nicolae Dinu, Gabriel Ploscă, Steluța Călin, Monica Cristea, Dumitru Rusu.

Tuturor le dorim să le țină Dumnezeu năravul și pana, să aibă o primăvară inspirată și "La mulți ani!"

Prof. Dumitrița VASILCA

Iulia Hălăucescu - 80 "FIICĂ A MUNȚILOR ȘI CERULUI MOLDAV"

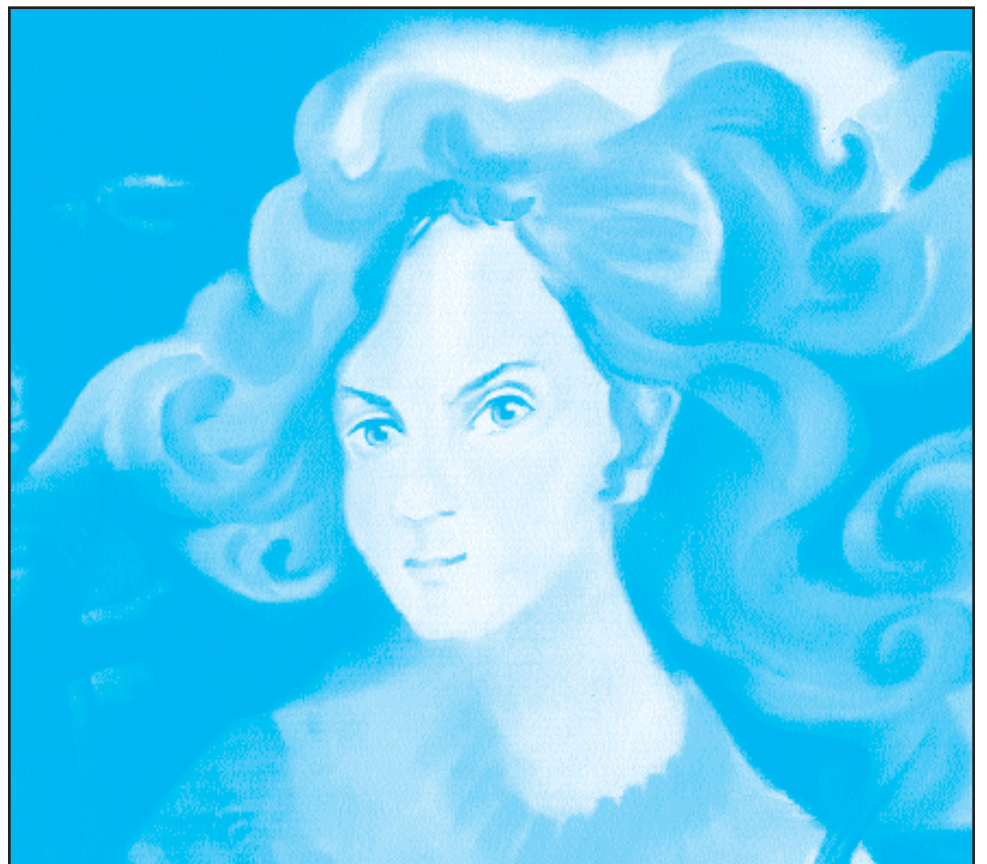
Intrată în conștiința lumii contemporane ca o personalitate reprezentativă a artei și denumită, pe drept cuvînt, "marea doamnă a acuarelei românești", Iulia Hălăucescu e cunoscută azi pe toate meridianele lumii, prin ceea ce a plămuit din culoare și lumină, căci, de peste 50 de ani, tablourile ei au strălucit în expoziții naționale și internaționale și au fost achiziționate de muzeele de artă din marile orașe ale lumii sau de colecționari din cele mai îndepărtate puncte

de pe glob.

Deși a semnat și valoroase lucrări în ulei, ea s-a dedicat cu precădere acuarelei, mărturisind: "pentru mine acuarela este aida-valului mării care te cuprinde ca o mîngîiere..."

Înzestrată cu neasemuit talent și o deosebită capacitate de dăruire, Iulia și-a făurit opera, care impresionează azi, nu doar prin vastitatea creației ci, în primul rînd, prin valoarea ei și mesajul transmis. Miile de

Prof. Coralia BUNGHEZ
(Continuare în pag. 10)

APOSTOLUL - POVESTEA UNUI VIS

d (Urmare din pag. 1) eveniment liber. Putem gândi și visa cu ochii deschiși, în cuvinte și imagini, avem dreptul să ne exprimăm plener tot ceea ce simțim și năzuim, fără opreliște.

Niște sumane albe și negre au răscolit din '90 încoace lumea școlii românești, nu în structurile administrative și programatice, ci

în inimile și gândurile celor care dau viață acestei instituții fundamentale a statului.

Așa s-a născut o instituție nouă și liberă, la fel ca și oamenii ei: Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățământ și Cercetare.

Și o dată cu sindicatul a prins contur real și visul meu, căci acest vis era visul nostru, al tuturor celor care ne desfășurăm munca și jocul

pe acest „câmp alb cu oi negre”. N-a fost ușor. Trebuiau lămuriri 31 de oameni pentru a aproba fondurile de finanțare a revistei. Și bani erau puțini, cerințe din toate părțile. Și încă o dată frumusețea visului a învins strălucirea amăgitoare a arginților. Colegii noștri din Consiliul Județean au aprobat în unanimitate fondurile necesare, fiind siguri că din toate lucrurile bune aduse și înfăptuite prin sindicat, acesta era cel mai bun: revista APOSTOLUL.

Și ce departe pare în amintire martie 1999 și ce aproape în timpul contingent! Au trecut doar cinci ani. Totul s-a petrecut în birou la Dida, la C.C.D. - pe atunci d-na Răducu Dumitrița era directoarea.

Ce bucurie a mai fost. Dar și ce zarvă și scandal. Săbii soase, ochelari spărți și chiar și vorbe mai puțin auzite scrâșnite printre dinți.

Așa e orice naștere, cu suferință și bucurie și copilul s-a

născut. Apostolul a văzut lumina zilei. Nr.1 cu mirosul proaspăt al tușului a pătruns în plămâni avizi de aer curat și cuvinte adevărate ai colegilor noștri. S-a băut și o șampanie, s-a urât și „Ani mulți și rodnici”, urare de bun augur, pe care o facem și la acest ceas aniversar: „Să ne trăiești întru mulți ani Apostol drag și mereu să întinerești prin gând și oameni!” Și cum la ora aducerilor aminte, e firesc să-i amintim pe cei de la început, pe cei care au suferit și au trăit momentul fazei dintâi: Florin Florescu, Ștefan Corneanu, Mircea Zaharia, Alina Pamfil, Dumitrița Răducu, Elena Vulcănescu, Gheorghe Amaice, Constantin Tomșa, Eduard Covali (+), Iosif Covasan, Luminița Felea, Dan Agrigoroae.

N-am putea vorbi încă de un cadru organizatoric academic, cu un program de club englezesc al colectivului redacțional. Ne adunăm la un

seamnal, câți putem. Ceea ce e important e că nu trădăm, nu amăgim, materiale vin. Ele se adună și lunar revista noastră apare și sigur va apărea.

La sugestia unora, dar și din inițiativa proprie, revista și-a lărgit orizontul cu un supliment literar - artistic la trei luni. Iar mai recent, organizatoric, s-au dezvoltat trei subredacții: Piatra-Neamț, Roman și Tg. Neamț. Și compartimentul desfășurare s-a îmbunătățit și se va îmbunătăți în continuare prin abonaamente anuale în toate unitățile școlare.

Un vis s-a împlinit. Dar visul naște visuri noi. Apostolul are „vânt bun din pupa”, așa că visând, vom încerca să transgresăm limitele județului, mai întâi prin colaboratori și apoi prin aria de răspândire.

La moment aniversar îmi doresc sănătate și „ani buni înainte cu Apostolul”.

DE LA CATEDRĂ NE TRAGEM...

(Urmare din pag. 1)

b azeze doar pe autocenzura profesională și pe bunul simț personal.

O revistă care are personalitate trebuie să și-o etaleze și să arate ca un spectacol bine regizat, orchestrat, direcționat...

Ceea ce presupune o chestiune de dinamică ageră, dar și de intuire și paginare a priorităților. Din acest pdv, pînă acum APOSTOLUL și-a respectat antetul - este, în primul rînd, o revistă a cadrelor didactice, o revistă editată de sindicatul învățămînt Piatra Neamț! Dar ea ar trebui să fie, dincolo de zona teoretică - pedagogică, psihologică, metodică - și o revistă vie, responsabilă, un spațiu al dialogului și al polemicii. Parafrazînd, așa zice că mare parte dintre semnatarii acestor pagini s-au întepenit în catedră și că, cea mai vie și mai neconvențională semnătură este aceea a tînărului pensionar Dumitru Rusu. Păreră mea.

Tocmai spuneam că nu-mi plac bilanțurile... Și nici nu aș vrea să sporesc rîndurile heautontimorumenilor...

Saluțînd ideea suplimentului trimestrial „literar și artistic”, declar deschisă orice colaborare competentă și argumentată. Personal, simt nevoia unor rubrici constante care ar privi schilodirea limbii române, a unor rubrici de educație estetică - plastică, muzicală, teatrală... După cum simt nevoia unui dialog cît de cît productiv cu colegii aflați, deocamdată, în funcții de execuție ale actualei puteri. Pentru că toți de la CATEDRĂ ne tragem...

La mulți ani!

LA CEAS ANIVERSAR

La sărbătorirea a 5 ani de la apariția revistei APOSTOLUL, editată de Casa Corpului Didactic Neamț, exprimăm aprecierea deosebită față de valoarea acestei publicații didactice. APOSTOLUL merită felicitări pentru consecvența cu care abordează problemele învățămîntului românesc, pentru spiritul echilibrat al analizelor efectuate și pentru interesul constant manifestat față de nevoile stringente ale înfăptuirii reformei învățămîntului și satisfacerii dezideratelor morale și materiale ale oamenilor de la catedră.

La acest moment aniversar, urez întregului colegiu redacțional și tuturor colaboratorilor să facă din APOSTOLUL - nume predestinat - o călăuză permanentă în activitatea didactică și educativă a dascălilor și elevilor nemțeni.

Prof. Ghiță NAZARE

Directorul Casei Corpului Didactic Galați
redactor șef al publicației „Școala gălățeană”

CINCI ANI ÎN SLUJBA CALITĂȚII ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Apostolul, revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, împlinește cinci ani de viață în această serie nouă, cu apariție lunară, în serviciul îmbunătățirii actului formativ-educativ desfășurat în școală.

Preluînd preocuparea fondatorilor revistei (C. Luchian, V. Găbureanu și alți dascăli de elită ai urbei nemțene dintre cele două războaie), a cărei apariție s-a desfășurat între 1934 și

1943, Apostolul actual ilustrează cu strălucire saltul calitativ pe care l-au făcut învățămîntul și publicistica în epoca modernă, oglindind gama largă de activități, idei și inițiative didactice destinate formării elevilor din școlile județului.

Respectînd tematica inițială a întemeietorilor revistei, Apostolul zilelor noastre oferă cititorilor o problematică bogată și variată, de la experiența didactică a unor dascăli de prestigiu din județ și din țară, la aspecte ale vieții sociale și, frecvent, culturale, fapt ce duce la mărirea numărului de cititori de dincolo de profesia didactică.

Dovada prestigiului și aprecierilor pe care această publicație și le-a dobîndit în cei cinci ani este oferită de prezența în paginile sale a unor nume de referință din știința, cultura și practica pedagogică a țării. Este de ajuns să pomenim

nume ca Nicolae Frăsinel, prof. univ. dr. Gheorghe Scripcaru, prof. univ. dr. membru al Academiei de Științe Medicale, ca și pe cele ale unor doctori mai tineri - Vasile Postolică, Mihai Șurubaru, Mihai Botez, D.D. Ursache, pentru a evidenția atracția pe care o reprezintă paginile ei, în care se regăesc și condeie literare de valoare națională: Adrian Alui Gheorghe, Nicolae Sava, Lucian Strochi, Ana Blandiana și alții.

Se cuvine însă în egală măsură să notăm pe cei ce își împărtășesc neobosit, număr de număr, experiența și elemente din largă lor arie de cultură, cum sunt profesorii Traian Cicoare, Constantin Tomșa, Valerian Percă și publiciști de fertită inspirație și bine venită incisivitate în tematica socială a actualității ca Dumitru Rusu, Angela Trăistaru și alții, sau mereu îndrăgitorul de viață și artă teatrală a urbei noastre, profesorul Mircea Zaharia - redactorul -șef al revistei. În calitate de cititor fidel al acestei interesante și utile publicații, adresez felicitări realizatorilor ei și urarea de a o vedea cît mai mulți ani în miinile cît mai multor cadre didactice din cuprinsul județului, mai cu seamă în ale celor din mediul rural, unde este mare nevoie de informare pedagogică și de transmitere a experienței didactice eficiente în mod permanent.

Prof. Gheorghe BLAGA

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Note de lector

„ÎNTÎIUL EMINESCU” ÎN EDIȚIE COMPLETĂ

Că noua carte apărută sub îngrijirea criticului literar Cristian Livescu (POEMELE ONDINEI - Caietul vienez și alte poezii, ediție critică, studiu introductiv, note și comentarii, Editura Crigarux, seria Patrimoniul; Piatra Neamț, 2003) poate fi considerată un eveniment editorial inedit este ușor de constatat de către toți acei care, de-a lungul anilor, au străbătut hățșurile edițiilor eminesciene și ale impresionantei bibliografii exegetice referitoare la viața și la opera poetului.

Alcătuîtă din două compartimente (POEMELE ONDINEI, în care, după cum aflăm din studiul introductiv „Caietul vienez-volumul de debut al lui Eminescu” și din „notă asupra ediției” sînt incluse poeziile (35) selectate de poet prin 1870, bînuim, cu intenția „de a pregăti o carte- cartea sa

de debut- reunind poeziile la care ținea cel mai mult, majoritatea nepublicate, cele publicate fiind la rîndu-le prelucrate și relegate într-o formă nouă, p. 5. și o ADENDA sub titlul NUMAI POETUL, ce conține „restul poeziilor apărute în revista „Familia” sau cu alte ocazii, precum și cele din ungherul manuscriselor, dar aparținînd strict aceleiași perioade, p. 15, antologia pe care ne-o propune Cristian Livescu este o carte complementară studiului său „Întîiul Eminescu” publicat de critic în 1998 și pentru care, în anul 2000, anul împlinirii a 150 de ani de la nașterea poetului - Anul Eminescu - a primit medalia aniversară „Mihai Eminescu”. În același timp, cartea de acum se circumscrie în aria preocupărilor mai vechi ale lui Cristian Livescu, de ar fi să menționăm și numai eseurile incluse în volumele: „Scene din viața imaginară, Editura Cartea Românească, 1982 („Eminescu, introducere în mitologia poetică” și „Glose emines-

ciene”) și „Voluptatea labirintului”, Editura Timpul, Iași, 1995 („Mihai Eminescu - Utopia euthanasică”).

Ca un cunosător al preocupărilor exegetice eminesciene ale lui Cristian Livescu, luînd cunoștință cu această ediție critică, am fost tentat, în primul moment, să verific: în ce măsură criticul, în prezentul studiu introductiv, reia fragmentar, textual sau ideatic, afirmații cunoscute nouă din studiul „Întîiul Eminescu” (1998), ce aduce nou acum și în ce măsură „notele și comentariile” ce însoțesc ediția de față reproduc, mai mult sau mai puțin, sau contrazic pe cele cunoscute din edițiile întocmite anterior (D. Morărașu, Perpersicius s.a.)

Din „Întîiul Eminescu” și din notele și comentariile predecesorilor săi în studiul operei eminesciene, Cristian Livescu a folosit numai cît a fost necesar în susținerea argumentației care să justifice alcătuirea și publicarea ediției, pe care o

considerăm și noi deosebit de necesară pentru cunoașterea aprofundată și corectă a primei perioade de creație a poetului (pînă la 1869), considerînd cartea de acum o demonstrație concretă a criticului în sprijinul afirmațiilor teoretice din amplul studiu „Întîiul Eminescu”. Am putea afirma că această „completare” era așteptată, se cerea scrisă și credem că se impune o reeditare a celor două cărți într-un singur volum pentru ca potențialii cititori/cercetători să le poată citi/ consulta/ studia concomitent și comparativ.

Titlul acestei ediții - POEMELE ONDINEI - aparține lui Cristian Livescu și criticul motivează opțiunea pentru aceasta în „notă asupra ediției” precizînd că este vorba de „restituirea integrală a așa-numitului de noi „Caiet vienez”, de fapt manuscrisul 2259, f. 15- 51, cunoscut sub numele de Marta căruia ne-am permis să-i spunem Ondina - Marta, țînînd seama de anvergura poemului Ondina, neîndoielnic

capodopera acestui interval de activitate poetică.” (p. 15) Și tot din afirmațiile criticului aflăm părerea sa conform căreia poemul Ondina (fantasie) poate fi considerat un text nucleu, din care emană sau spre care converg multe alte poezii din Caietul vienez, și dacă le vom citi prin prisma sa nu se poate să nu observăm o continuitate de program, urmărînd explorarea unei obsesii poetice precece, rămase multă vreme în discreția manuscriselor” (p. 9).

Citînd poemul care ocupa locul central al primei părți a acestei ediții („Poemele Ondinei”, 35 de poezii), poem precedat de nouă poeme care-i pregătesc receptarea și raportîndu-l la creația, la marea poezie eminesciană publicată la maturitate, subscrim la afirmația criticului: „Începe astfel un drum lung, de mari acumulări vizionare și de expresie, de la „Ondina” spre

Constantin TOMȘA
(Continuare în pag. 3)

REVISTA APOSTOLUL, LA ANIVERSARE

Se împlinesc cinci ani de la apariția primului număr al "Apostolului", în noua serie care-și propune să continue tradiția culturală a dascălilor nemțeni din perioada interbelică.

În noua sa înfățișare și în noul său format, de revistă modernă, adaptată cerințelor publicului cititor de astăzi "Apostolul" și-a îndeplinit pînă acum menirea. Este meritul unor harnici și devotați redactori precum și al colaboratorilor, de a fi făcut din actuala publicație un veritabil produs cultural, pus la dispoziția cititorilor cu generozitatea, migala și responsabilitatea care au caracterizat în permanență corpul profesoral.

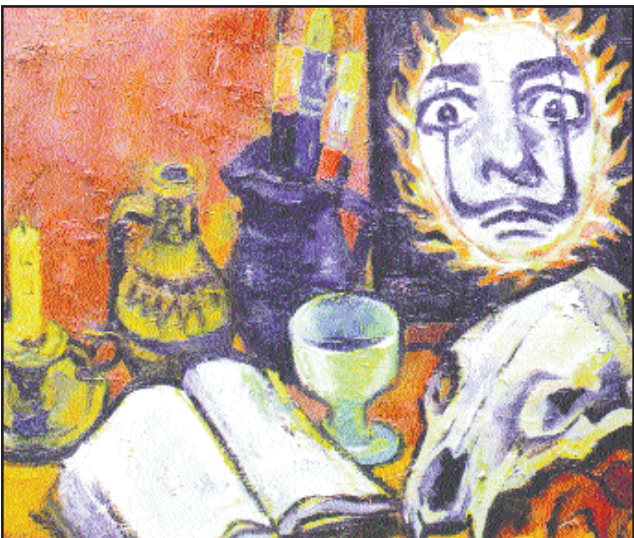
Am avut onoarea de a fi scris un prim articol în numărul de debut, în care făceam o sumară privire istorică-literară, arătînd ce a fost "Apostolul" anilor '30, căci puțini sunt dintre cei care au citit revista de odinioară. Amintesc aici că Fondul Kirileanu deținea colecția revistei, pe care, prin anii 1966-1968, o depozitase (în lipsa unui spațiu corespunzător), într-o locuință cu două camere pe strada Ștefan cel Mare, în apropierea Parcului Zoologic al orașului. Bibliotecarul, un venerabil domn Iorga, a cedat insistențelor elevului care eram și mi-a îngăduit să fac o recenzie, publicată ulterior în revista Liceului Petru Rareș, numită atît de frumos "Flori de munte".

Cu atît mai mult ne-a bucurat inițiativa întemeietorilor Seriei Noi de a reînvia spiritul "Apostolului".

În perioada celor cinci ani care au trecut, revista și-a îmbogățit continuu conținutul și calitatea materialelor publicate. În peisajul cultural al județului Neamț ea este o notă distinctă. Truditorii care reușesc cu sacrificii să-și mențină existența merită toată lauda pentru a fi produs o publicație cu o personalitate intelectuală remarcabilă.

Tuturor celor animați de spiritul "Apostolului" li se cuvin călduroase mulțumiri și urări de viață lungă!

Prof. Dr. D.D. URSACHE
Gr. Școlar Economic P. Neamț

CINCI ANI DE EXISTENȚĂ

Jubileul celor cinci ani de existență a revistei cadrelor didactice din județul Neamț-APOSTOLUL-reprezintă un act de cultură și de suflet, o sărbătoare a învățămîntului nemțean.

Zilele pline de lumină și căldură ale acestei primăveri și ale lunii martie- în care sărbătorim această aniversare- cu flori și zîmbete ne îmbie la reîmprospătări ale amintirilor, la evaluarea momentului prezent și la visări și speranțe viitoare. Căci nimic nu e mai plăcut decît să constăți că revista APOSTOLUL și-a consolidat clipă de clipă locul și poziția între celelalte reviste ale orașului, ale județului. Mărturie stau numerele apărute în cei cinci ani de existență; mărturie stau profesorii și educatorii- care au dat la fiecare apariție lumina și speranța din sufletul lor..

Nu vorbim astăzi de neîmpliniri, de tristeți și supărări. E doar ziua bucuriilor! Să ne bucurăm și mai ales să ne străduim să alcătuim, profesori și elevi o comuniune așa cum au știut să o alcătuiască Asociația Învățătorilor și cei dinaintea lor.

Așadar, doamnelor și domnilor educatori, prin semnătura dvs. în paginile revistei dăruțiți din cunoștințele, înțelepciunea și sufletul vostru tot ce aveți mai bun; lăsați-vă animați de generozitatea și frumusețea profesiei pe care v-ați ales-o; scormoniți în mintea, gîndul și sufletul celor care doresc simburile de curiozitate, cînstă și bunătate pentru ca paginile revistei APOSTOLUL să-și facă un punct de onoare prin a publica lucrurile cele mai bune din tradiția învățămîntului românesc.

Școala romășcană urează revistei și colaboratorilor viață lungă și... cît mai mulți cititori!
La Mulți Ani!

**Subredacția
Roman**

DOMNULUI FLORESCU CU DRAGOSTE...

Cam ce-ar trebui să facă un om ca să îmbătrînească frumos? Nu e o întrebare bună pentru Florin Florescu, pentru că de vreo 30 de ani de cînd îl cunosc, nu a îmbătrînit deloc. Să facă o casă, să sîdească un copil și un pom, să facă o revistă, să bea sau să nu bea o votcă mică? Habar n-am. Ceea ce a făcut F.F. de cînd îl cunosc eu a fost să răspîndească o atmosferă de bine în jurul lui. Nu mai am decît un alt prieten care făcea asta- prietenul nostru comun Eduard Covali, cea mai tonică sursă de energie pe care am simțit-o vreodată.

Prin jurul anilor '90 l-am găsit în București, într-un birou cît un hangar de avion, situat în corpul C (sau D?) al fostului Comitet Central. Era șeful lui Victor Ciorbea și nici nu-i păsa de chestia asta. Nu și-a luat apartament în București, nu și-a tras vilă și nici conturi în Elveția nu și-a deschis. N-aș putea băga însă mîna în foc că nu și-a vîndut țara pe ceva Johnny Walker... Lui Florin îi plac teatrul, cărțile, prietenii, pescuitul și poveștile la gura sobei. Îi place să facă bine și cînd promite ceva o face cu toată credința; după cum, cu aceeași bună credință își cere scuze dacă nu se ține de cuvînt... Personajul- căci este un personaj- trebuie luat în datele lui tehnice pe care le recunoaște și de la care nu se dezmințe. În felul acesta, nu ai cum să te superi pe el și, la veșnicile întrebări: Cît de departe mai e comunismul, ce mai face doamna, ce mai face fata? să-i răspunzi cu cea mai mare sinceritate: Habar n-am, fata moșului! La mulți ani!

Mircea ZAHARIA

NE SALUTĂ COLABORATORII ROMĂȘCANI

Dorim ca revista APOSTOLUL să devină o "tribună" a învățămîntului nemțean. Suntem alături de MECT în privința reformelor reale dar vom amenda prin paginile revistei, dacă va fi cazul, orice reformă strict declarativă. Dorim ca revista APOSTOLUL să rămînă o revistă a profesorilor, ce pune față în față reforma văzută de sus cu cea trăită la... talpa țării.

Prof. Valerian PERCĂ

● APOSTOLUL- trebuie să rămînă o revistă care să nu își propună să aibă și beneficii. "Beneficiul" principal pe care trebuie să îl urmărească este de a informa și de a-și menține cititorii. Dacă își va spori cititorii, vor veni și beneficiile.

Prof. Roxana CRISTEA

● Față de problematica abordată pînă acum în revista Apostolul, odată cu accelerarea reformei, învățătorii și profesorii ar trebui ca în afară de problemele sindicale să cunoască părerea unor colegi care inițiază diferite proiecte. Am dori și părerile celor care inițiază reformele în învățămînt- respectiv MECT sau ISJ Neamț, să aflăm părerea lor, să existe dezbateri pro și contra. După cum observăm reforma este densă, lumea cadrelor didactice e asaltată de proiecte și măsuri. Asta dorim, nu numai niște articole.

Prof. Liliana CHELARIU

● Pentru revista Apostolul, este o onoare să preia lucrurile bune din tradiția învățămîntului românesc. Sperăm ca revista nemțeană să nu rămînă tributară unor "modele" ci să țină pasul cu timpul și dezvoltarea științifică și să-și tragă resursele din ceea ce a avut adevărat și viabil învățămîntul nemțean, să rămînă o tribună a învățămîntului preuniversitar.

Înv. Dorina PINTILIE

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

"ÎNȚIUL EMINESCU"

(Urmare din pag. 2)

"Luceafărul", drum al progresivității unui proiect, cu rădăcini certe în chiar textele de început ale lui Eminescu și care nu ar fi putut să înainteze fără această "întemeiere de lume poetică" realizată dincolo de strategia circumstanțială care își urmează, la Eminescu, un traseu distinct, ce dă impresia acomodării la canonul tradiției." (p. 10). Sau, cum tot Cristian Livescu afirma în "Înțitul Eminescu": "Ondina/ .../ admite întretăierea vocii erotice /.../ cu nostalgia recuperării tărîmului unei idealități pierdute/.../". Întrevedem în această interferență, începutul unui proiect speculativ ce va atinge, într-o formă sau alta, reali-

zările ulterioare ale poetului, definindu-i originalitatea, punîndu-i amprenta asupra poemelor, marilor poeme ale maturității". (p. 58).

Dacă mai adăugăm afirmația că "notele și comentariile" de la sfîrșitul cărții sînt succinte, redactate cu claritate, fără reluare de comentarii din alte ediții, și că ele conțin unele precizări corective pentru afirmații ce nu se verifică documentar și, de asemenea, dacă remarcăm și ținuta grafică deosebită (pe prima copertă, un chip al poetului așa cum l-a văzut pictorul Sabin Bălașa, iar pe a patra copertă observăm bine-cunoscuta semnătură eminesciană, aici, ca un acord al poetului la publicarea acestei ediții), putem conchide, așa cum am scris la începutul acestor rînduri: ne aflăm în fața unui eveniment editorial inedit.

NOU LA HUMANITAS

Martin Page

M-AM HOTĂRÎT SĂ DEVIN PROST

* Traducere din franceză de Adriana Gliga

Romanul este o poveste antrenantă și plină de haz, scrisă la persoana I, a unui tînăr prea inteligent, prea cultivat, prea serios și prea corect ca să se simtă bine în Parisul zilelor noastre. Departe de a fi mulțumit de inteligența lui, băiatul înțelege că ea e mai curînd un handicap. Hotărînd să-și schimbe radical viața, recurge la mai multe încercări: încearcă să devină alcoolic, să se sinucidă, să se opereze pe creier pentru a deveni mai puțin inteligent, astfel încît să vadă viața în roz, ca ațîția alții. În fine, tînărul- cu mari probleme financiare- își caută un serviciu, dar de la Oficiul de șomaj i se spune că, în societatea actuală, studiile sale îl condamnă la o viață de șomer. Aici intervine hazardul, și acesta devine erou principal al romanului: întîlnirea cu un fost coleg (din categoria "imbecil fericit") îl duce la o mare întreprindere de tranzacții bancare și, într-o bună zi, datorită unui mic accident al computerului, tînărul face fără voia lui o speculație financiară genială. Intră, așadar, în rîndul oamenilor bogați, părăsindu-și vechii prieteni și devenind, cum își dorea, stupid. Pînă cînd hazardul va interveni din nou.

Boris Vian

VOI SCUIPA PE MORMINTELE VOASTRE

* Traducere din franceză de Gabriela Abăluță

În 1946, Boris Vian pune un pariu cu Jean d'Halluin, redactor la Editions du Scorpion, care e în căutarea unui thriller de succes. "De ce să te adresezi unui american?" îl întreabă Vian. "Dă-mi 15 zile și ți-l scriu eu". Între 5 și 15 august scrie romanul "Voi scuipa pe mormintele voastre" ("E bine construit. O știu. Nu degeaba sînt inginer"), dar nu-l semnează ca autor, ci apare doar ca traducător. Autorul e, chipurile, un american, Vernon Sullivan. În decembrie, președintele "Ligii părinților de familie" declanșează o acțiune în justiție împotriva romanului, considerîndu-l pornografic. În 1947, cartea devine best-seller-ul anului (se vînd 100.000 de exemplare), însă doi ani mai tîrziu e interzisă, iar autorul este pus să plătească o amendă de 100.000 franci (interdicția va fi anulată abia în 1973). Sexul și violența domină lumea în care se mișcă personajul lui Vian, un tînăr mulatru dezabuat și cinic. El își răzbură fratele lînsat omorînd două bogate femei albe. Toate experiențele sînt trăite la limită. Cartea aceasta crudă, ironică și amară, care în timp și-a găsit un loc important în ansamblul operei lui Vian, e prezentată acum pentru prima oară unui public român scăpat de cenzuri exterioare și interioare.

LACRIMI DIN BASARABIA

Iubite frate, crunt mă doare
Că azi, când mâna pot să-ți strâng,
Tu mă privești cu nepăsare,
Ca pe-un străin, ca pe-un nătâng.

Stiu, vinovat mă crezi de toate,
Că singur te-am lăsat la greu,
Dar nu știam nici că-mi ești frate,
Mi-e martor bunul Dumnezeu.

Citesc istoria, plângând în pumni
Și văd, și-aud, din ce în ce mai bine:
Oare-am fost orb, am fost nebun
De n-am simțit că frate ești cu mine?

Ca pe-o ascunsă, sfântă taină,
Eu am aflat acum abia,
Că porți, ca mine-aceeași haină,
Că limba mea e și a ta.

Și multe aflu, Doamne sfinte,
De soarta ce-ai putut s-o porți:
C-ai avut morți fără morminte
Și ai... morminte fără morți!

Cu cât mă doare mai adânc
Cu-atâta simt că-mi ești mai frate,
Dacă-aș putea să te conving
Cât de cumplit le simt pe toate!

Cum aud fulgii grei plângând
Pe crucile căzute-n cimitire,
Cum lacrimile nu-mi ajung
Când vine vorba despre tine...

Și, chiar și astăzi poezie,
Ce-am picurat-o-n ceas târziu,
De n-aș fi plâns-o-adânc în mine,
Cum crezi c-aș fi putut s-o scriu?

Înv. Lili CREȚU, Școala nr. 11, Piatra Neamț

APOSTOLUL LA ANIVERSARE

Apostolul este cel care poate să deschidă drumul și să slujească o cauză cu credință pînă la moarte.

Puterea lui stă în capacitatea de a uita de sine, de a așeza mereu înainte pe ceilalți, de a le netezi drumul.

Ogorul plin de sămînță amestecată cu neghină se cere stropit cu sudoare, spălat cu credință, șters cu prosop aspru de cînepă.

Suferința este crucea pe care un apostol și-o asumă, iar modestia este virtute de căpățîi.

Tăcerea cuvîntului zămisleşte, în noapte, muguri verzi în ruga înmiresmată și smerită.

Olar de suflute, el modelează cu ascuțișul vorbelor lutul omenirii și ridică cu mîgală castele de credință.

La capătul de răsărit al popoarelor se află tot el, purtînd în cadelnită- cuvîntul, iar în inimă- flacăra patimii.

Uneori- în vreun colț de lume- apostoli, sărăciți de podoabe, dar îmbogățiți de credințe, își fac cite o tribună și se adună, ca la cina cea de taină, împărțînd drămăluit și ritualic, în numele adevărului, piine și vin. Împărțășania binecuvîntează și obligă.

La cinci ani, apostolii se adună- cu ofranda cuvîntului în palme- să-i spună Apostolului: La mulți ani!

Prof. Monica CRISTEA
Școala nr. 2, Piatra Neamț

DE RÎSUL CURCILOR

* Categoria: Ai noștri ca (s)pinii

Am auzit că un domn cu nume de tichie este profesor universitar doctor. Ce-a mai ajuns și doctorat' asta... de risul curcilor. Cînd eram studentă, priveam la asistenții noștri universitari care-și dădeau doctoratul, cu un munte de respect pentru efortul lor intelectual, erudiție, profunzimea înțelegerii și volumul lecturilor.. Azi, oricine are parale multe și fițe de intelectual devine doctor, eventual prin cumpărarea cu tupeu a acestui titlu. Și-o mai uram pe Sinistră!

Propun să ieșim din această dilemă, ca în cazul "Dilemei" și să se numească "doctori vechi": istoricii, filosofii, biologii, literații și toți specialiștii unor discipline serioase, care au muncit pentru această glorie și "doar doctori" noi maestri ai politicii contemporane.

* Categoria: Bagă-mă unde mă aflu

Mai nou, ca să avem cinstea de a intra în UE odată cu frații bulgari, NATO ne învață și să mergem. E vorba de schimbarea opțional- obligatorie a pasului de defilare, că cîcă asta nou e mai bărbătesc și rupe pîngele de trei ori mai greu. Pentru linstea lor sufletească, îi anunțăm pe comisarii europeni- inspectori, că românii creativi cum sunt, se angajează să reinventeze pînă în 2007: focul, mersul cu spatele, roata și oul, al cărui plural ne cam încurcă în prezent la număr.

* Categoria: Să-ți dorești să pleci la poli

Umblă vorba că-n școli trebuie să se înființeze Organizații de Tineret, care să nu se numească UTC, dar cum? Șoimi, Vulturi, Cercetași, că Pionieri cred că nu mai îndrăznesc. Sincer, mi se pare cam devreme după 14 ani, așa cum mi se pare prea tîrziu pentru o altă grevă în vederea respectării Legii învățămîntului, pe care o știu și copiii de 14 ani, că-i organică și nu-i o jucărie. Nu?

* Categoria: Ce-am auzit... om vedea

Noua găselniță a Reformei este Proiectul de restructurare a învățămîntului superior. Le-a ajuns și lor rîndul! Se pare că vor rămîne 4 din 6 și 3 din 5 (și profii și ani de studiu), așa ca dintr-un nou Loto- 2004. Eu cred că inițiatorii propunerii "Consortii și nedumerire" s-au gîndit că universitarii sunt cam mulți și periculos de specialiști- că dacă le trece prin mîntea cea plină de cărți să înființeze o clasă de mijloc de săraci și cinstiți, care să se transforme peste noapte într-un partid politic. Cine-i votează?

VIESPEA

NENEA IANCU SE PREGĂTEȘTE SĂ MOARĂ

Să trăiești într-o țară care-ți oferă neîncetat motive de a zîmbi, atunci cînd nu te face să rîzi în hohote e destul de interesant. Păcat însă că din zi în zi se împuținează numărul celor care mai pot sesiza farmecul unei lumi renăscute - lumea lui nenea Iancu - și se împuținează în dreaptă proporție cu numărul celor care îngroașă rîndurile acestei lumi.

Că afirmațiile de mai sus nu sînt absolut deloc exagerate am constatat-o eu într-o bună zi în care, ca un profesor conștiincios ce mă aflu, am consacrat o oră întreagă inventarierii tipurilor de greșeli din româna actuală, sperînd să captivez auditoriul cu afirmațiile mele experte însoțite de exemple amuzante. Nu vă spun ce lovitură a primit autoritatea mea didactică în momentul în care s-a confruntat cu următoarea reacție, absolut uluitoare: „Cum să vorbim așa, doamna profesoară? Rîd prietenii de noi!” A te rușina de exprimarea corectă - asta numai în România se poate întîmpla. Și dati-

mi dumneavoastră argumente să conving o clasă de copii că eu dețin adevărul și nu prietenii lor, cînd o întreagă armată de lingviști nu a putut convinge Academia Română că nu are suport științific recomandarea de a se scrie cu î din a.

Departate sunt vremurile cînd eleganța limbajului trăda apartenența la o elită și aproape sunt cele în care folosirea aproximativă a limbii nu va mai conta, că tot nu va mai fi nimeni prin preajmă să bage de seamă.

Drept este și că limba, orice limbă, e un fenomen dinamic, în permanentă schimbare. Nu e mai puțin adevărat că s-a întîmplat nu o dată ca o expresie considerată greșită în raport cu regulile limbii literare de la un moment-dat să se impună în cele din urmă ca normă. Aceasta să fie intenția tortionarilor limbii române? Or fi ei de fapt vizionari, anticipînd limbajul viitorului? Se poate, cu condiția ca pleonasmele, hiperurbanisme, etimologiile populare, dezacordurile și confuziile paronimice - adică tot ce reprezenta deliciul comicului de limbaj la Caragiale - să intre în normă.

Dar pînă cînd Caragiale nu va mai spune nimic, nimănu, pentru că toată lumea va vorbi ca personaje sale, am să-i imit procedeul de a dezvălui lucrurile fără intenție moralizatoare (la ce bun?) delectîndu-vă cu cîteva mostre de umor involuntar. Deunăzi, o distinsă doamnă, instalată într-o funcție importantă la Ministerul Justiției pe argumentul, foarte interesant în sine, oferit de ministrul acestui minister că vorbește o „superbă limbă română” (ca și cînd aceasta este mai nou condiția sine qua non a numitului minister și nu cunoștințele în domeniu) a declarat, la o întrebare a unui jurnalist, că nu se simte în stare să răspundă, pentru că nu poate „raționa logic”.

Chiar circotașii, în goana lor după bilbe, au făcut într-o emisiune mare caz pe tema cuvîntului „sanddală”, ca să descopere ulterior că era chiar forma corectă.

De fapt, televizorul continuă să mintă poporul, acum și în domeniul lingvistic, cu mingii, cu nivele, cu carabinieri italieni, cu minieri care au invadat Capitala, cu transmiterea atîtor ofuri și suspine cu

erori de gramatică lansate de manele și nu numai. Un comentator sportiv spunea, zilele trecute, că pune pariu pe orice prinsoare!

Cireașa de pe tort o reprezintă însă denumirea instituției care ar trebui să ia poziția cea mai indignată față de stricătorii de limbă: Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului în loc de Ministerul Educației, al Cercetării și al Tineretului. Să ne bucurăm, așadar, că versurile celebre „Limba noastră-i o comoară/ În adîncuri înfundată” sunt susceptibile de noi și nebănuite interpretări, în care se strecoară discret, dar hotărît imaginea unor arheologi dedicați care s-o dezgroape peste cîțiva ani - cînd nimeni nu va mai vorbi româna pe care o (mai) știm azi și cînd nenea Iancu va intra în „substratul” (ca să folosesc un termen lingvistic) literaturii.

Steluța CĂLIN

SUFLET ÎNECAT ÎN LUMINA UNUI ÎNGER

Pășesc cu priviri inunate, ruginii, colturile de ferestre poleite cu ninsoarea fragedă a florilor moarte. Mi-e răpit gîndul de respirația monotonă a fiecărui trecător. Îmi sopteste gerul despre frigul de afară ce ne îngheață vocea unsă cu ceai crud de tei, rupt cu lămiie în acru un vis de iarnă.

Privesc în jur ca și cum totul s-ar putea schimba în monotonia aceluiași dialoguri de seară prinse în pinza poveștilor bunicii ce au fost odată și acum stau să se înnoiască în privirile altui copil. Și acesta va cunoaște realitatea din palma cărților, vechi povestitoare ale aceluiași adevăr, dar mereu transformat de timpul ce trece pe

lîngă noi, uitînd să se mai oprească din cînd în cînd, măcar cît să-și tragă sufletul.

Pășesc cuvintele pe sub fereastră fără să reușească a trece dincolo de sticla luminată.

Aștept să coboare luna peste mine, ca să mai vizez pe pojghița ei subțire la lumea în care gîndurile se întrupează în iarbă, iar fulgerele împietresc în copaci gigantici cu mii de brațe prin care sorb albastrul ceresc, coborînd pe pămînt- albastrul.

Îmi aud pentru prima oară inima bătîndu-mi în tot corpul. Împrejur-mi, difuză, o lumină caldă mă înconjoară și simt prezența unei aripi divine. Tai bolta în două cu cuțitul privirilor mele și atunci îmi apar doi ochi căprui la marginea sufletului meu, năspusit de valuri albe, ce umezesc crud

iarba. În jurul lor aripi și lumină. Stelele aprind ozonul învelit în plama cenușie și veche.

Cuvintele încremenite pe buzele mele nu pot să rostească ceea ce inima simte.

Timpul nu e ceva real. Putem să-l îndepărtăm din mintea noastră. Putem să pășim înapoi și spunem că se poate și mai bine. Eu vreau mai bine.

Îmi vreau bunica înapoi.

Vreau să dau ceasul îndărăt cu 25 de ani. Nu, nu pe cel de pe perete, nu pe cel de pe raftul bibliotecii, ci pe cel care nu-l auzi ticăind, nu-l simți decît atunci cînd respiri pentru prima dată. Nu știu ce se va întîmpla cu mine. Păstrînd proporția, dacă vremea poate merge îndărăt eu tot nu o pot vedea pe bunica.

Acum 25 de ani, pentru mine,

timpul nu se născuse. Eram în neunde.

Pe vremea aceea bunica era ființă și eu eram înger. O cunosc din poze și din povești. Pe atunci, o ocroteam de sus.

Acum, ea este sus.

Amîndouă formăm cumpăna unei ființe din care bea timpul, o ocroteam de sus.

Cînd una este sus, cealaltă este jos.

Acum eu sunt jos.

Uneori bunica mă privește de la catedră cu ochi căprui. Știu că este ea pentru că îi simt dragostea. Ca să nu mă simt singură, buna îmi trimite cîte un semn de iubire, prin lumina unui înger. Eu sunt sufletul înecat în lumina unui înger.

Silviana COSMA,
cl. a VIII-a A

PAGINĂ NESCRISĂ DE JURNAL

Două cuvinte date ca mărtisor mi-ar fi fost de ajuns. Dar au fost mai multe și totul s-a încurcat. Și toate acestea pentru că el mă privea, iar eu nu știam ce să-i spun prin priviri.

Și toate acestea pentru că eu nu aveam mărtisorul pentru el. Și toate acestea pentru că eu eram ne bună.

Și toate acestea pentru că visez prea mult la iubirea lui, ca un înger pătat de soare.

Dacă n-ar fi fost acolo nici el, nici mărtisorul....! Dacă nu m-ar fi chemat!

Dacă m-ar fi lăsat în pace, nu m-aș fi gîndit acum la el. Du-te dracului, îngere! Nu știi să mă aperi! NU știi să ascuți glasul inimii mele! Nu știi să-i spui să vină. Nu știi nimic!

Du-te dracului, îngere! De ce l-ai adus în calea mea? Ca să scriu acum pentru el? Ca să-l văd trecînd pe lîngă mine ca întotdeauna?

Du-te dracului. Îngere, cu mărtisorul tău cu tot!

Te-am văzut astăzi din nou lîngă altar. Privirea-ți umbla matur pe umbrele peretilor pictați, iar eu priveam cu mirare fantezia ta nebună. Erai la fel: aceeași ochi, aceeași haină, același suflet neînfricat de apropierea morții. Așteptam să te uiți la mine, să-mi zîmbești, așa cum făceam eu. Și într-un tîrziu m-ai privit. Dar eu... mult prea nesigură de ceea ce simt, am întors capul naiv.

Te priveam în continuare. Așteptam un semn ceresc. Așteptam să-mi zîmbești fără să-ți zic eu. Așteptam să faci un gest care să mă facă sigură pe mine. Așteptam multe...

Sfinții își coborau aripile peste noi. Dumnezeu mă privea speriat, pentru că încălcam legea pe care eu însămi o creasem. În loc să cer iertare, îl priveam în continuare. Îl priveam, deși nu doream. Era ceva mai presus de mine. Era o forță pe care nici fizica și nici chimia n-o puteau explica. Era ceva subtil. Nici măcar cuvintele neștirbite ale preotului nu mă puteau face să înțeleg.

Singurul care habar n-avea de mine, era el. Și asta mă durea mai mult decît îmi imaginam vreodată.

Cînd el a început să mă privească am plecat. El a rămas acolo, să-și întrebe îngerul de ce l-am privit. Dar îngerul nu i-a răspuns, pentru că nu știa răspunsul.

De fapt nici eu nu-l știam, dar îl căutam în continuare în aripile pictate ale sfinților. **(Cristina GICOVEANU, cl. a VII-a D)**

TRIST DE FERICIRE

Un fluture venit din amintire, îmi trezește acum o flacără în mine.

Sunt tristă pentru că te-am pierdut,

Sunt fericită pentru că te-am urît.

Prin întunericea gîndului te caut

Prin amintire încă te găsesc

Și de aceea te iubesc!

Laura MORUZ,
cl. a VII-a D

A vieții.
Crucea
De pe acoperiș
Se ridică pe vîrfuri
Să vadă
Cu o clipă
Mai devreme
Lumea de dincolo.

Al existenței mele.
Nu mă părăsi, Tu,
Doamne.

Alexandra NEACȘU,
cl. a VII-a D

SUFLET

Sufletul meu
Se va stinge-ntr-o zi,
Dacă tu nu vei fi
Lîngă mine.
Sufletul meu
Se va pierde-n văzduh,
Dacă tu,
Ancora mea,

Nu mă vei sprijini
Să înot
Printre ghetarii
Care plutesc
Pe oceanul albastru

CIRCUITUL VIEȚII ÎN NATURĂ

Ieri
M-am plimbat
Prin Atlantida
Și am văzut
Cum petalele roșii
De trandafir
Mîngiau izvoarele.
Azi
Apele au înghițit

Atlantida.
Acum izvoarele
Mîngieie petalele
Roșii de trandafir.

Diana VASILE,
cl. a VII-a D

TREAPTĂ I

Ce limpede îmi aud sufletul rîzînd
Pe o piatră
din vechea cetate.
Ce limpede aud clopotele reci
Bătînd la biserica din deal.
Acolo,
Ca o corabie fără de pinze

Silueta de piatră
Nu este decît o iluzie

Creații ale membrilor Cenaclului "Eurocultin" de la Școala nr. 2 cu clase I-VIII, Piatra Neamț. Profesor îndrumător Monica CRISTEA

REVISTE ȘCOLARE

REVISTE ȘCOLARE

REVISTE ȘCOLARE

ANOTIMPURI - 34/2004

Revista Grupului școlar de chimie Piatra Neamț, coordonată cu profesionalism de Constantin Tomșa, nu își dezmente încrederea cititorilor nici în acest prim număr din 2004. Citim în paginile sale articole interesante pe teme literare, texte de proză și poezie onorabile, probleme și exerciții de matematică, pagini de magazin, jocuri distractive. Sînt evocate personalități literare și istorice precum Dimitrie Cantemir, M. Eminescu, Grigore Alexandrescu și Ștefan cel Mare, două dintre paginile ei sînt dedicate Sfințelor Sărbători ale

Paștelui, iar alte două găzduiesc mai multe creații ale colegilor mai mici din clasele primare și gimnaziale din alte școli pietrene. O revistă frumoasă, în care experiența realizatorilor ei și talentul elevilor din această instituție școlară își spun și de această dată cuvîntul.

ROATA SOARELUI - 1/2004

Cu acest prim număr de revistă, care poartă un nume frumos, Liceul auto Piatra Neamț se înscrie între instituțiile școlare din județ care își editează publicații proprii. Sub coordonarea lui Florin Alcaz, un poet cunoscut de prin anii '70 și a Loredanei Gorea Axinia, "generația cu numărul 30" a liceului, cum aflăm dintr-un cuvînt înainte, își etalează talentul în paginile revistei prin interviuri, eseuri, proze, versuri, articole de divertisment. Am remarcat frumoasele poezii semnate de Liviu Lupu, Mirela Grasm, Radu Constantinescu, Ioan Lupu, Miruna Aveloiaiei, Irina Gorea, Ioan Mereuță, umorul din versurile lui Ioan Crețu sau "culmile" loanei Grasm.

LUMEA CELOR MICI - 1/2004

Cei mai mici cititori (deocamdată) din Piatra Neamț își găsesc spațiu generos de afirmare în

paginile unei reviste cu nume pe potrivă, editată și scrisă de educatoarele de la Grădinița PP nr. 12,

directoare Ana Ciutea. Semnează în acest prim număr educatoarele Paulina Boțu, Elena Botă, Florentina Licău, Venera Grădinaru, Trandafira Tărnăceru, Geta Nichita, Maria Hogeia, Clara Mihoc, Rodica Vădeanu, dr. Cătălina Chirilă. Răsfoind revista "Lumea celor mici, ne-au revenit în memorie frumoasele pagini din "Luminița" sau "Arici Pogonici" de altădată. Revista se încheie cu un frumos desen realizat de Diana Gălea din Grupa mare B. La mai mare!

ȘCOALA NOUĂ - 13/2002

Un număr mai vechi al acestei reviste, care ne-a parvenit la redacție de la Colegiul Național "Roman Vodă" din Roman cu o oareșce întîrziere, ne demonstrează că și în orașul de pe Moldova sînt multe talente în for-

mare din rîndul liceenilor. Numărul, fiind jubiliar (130 de ani de la înființarea liceului), conține evocări ale unor cadre didactice care au adus faima acestei instituții școlare sau foști elevi ai liceului care au devenit în timp nume de referință în știință sau cultură. La "atelierul de creație" semnează Doris Mironescu (un nume cunoscut în viața literară ieșeană, care a debutat acum cîțiva ani în ziarul "Ceahlăul"), Andrei Nănescu, Roxana Șoimaru, Claudia Sava, Florentina Clapa, Anca Popa, Adina Toma, Violeta Sandu, Raluca Cojocaru, Elena Blidaru (cu o povestire premiată la concursul "Tinere condeie").

A răsfoit Nicolae SAVA
(Continuare în pag. 7)

FLUTURE NEGRU

Dor de destin, strînge-mă-n brate
din rouă și-abis soarbe-mi speranța,
și naște-mi aripi albastre din dor,
să mă simt printre larve un fluture-n zbor.

Un fluture negru ca noaptea-nsetată
de moarte, de jertfe de suflete noi,
un înger în doliu cu conștiința pătată,
căutînd în van puritatea-ntr-voi.

Eu nu vreau să fiu fluture cu trup de-ntuneric,
Să acopăr zîmbetul soarelui în zborul meu sferic...
Să întunec aurul narcisei candidă cu neagra eclipsă
a umbrelor mele.

Să spulber în lume speranța prin aripi cît păcatul de grele!
Eu caut lumina, înfiorată de dorul de alb,
Îmi înec aripa neagră-n narcise. Deși e de dor însetat,
Fluturile-ntunericului în veci nu va fi alb,
Căci în el m-ascund eu și sufletul meu rămîne mereu
înceștat în păcat.

Anca CERNAT
Colegiul Roman Vodă

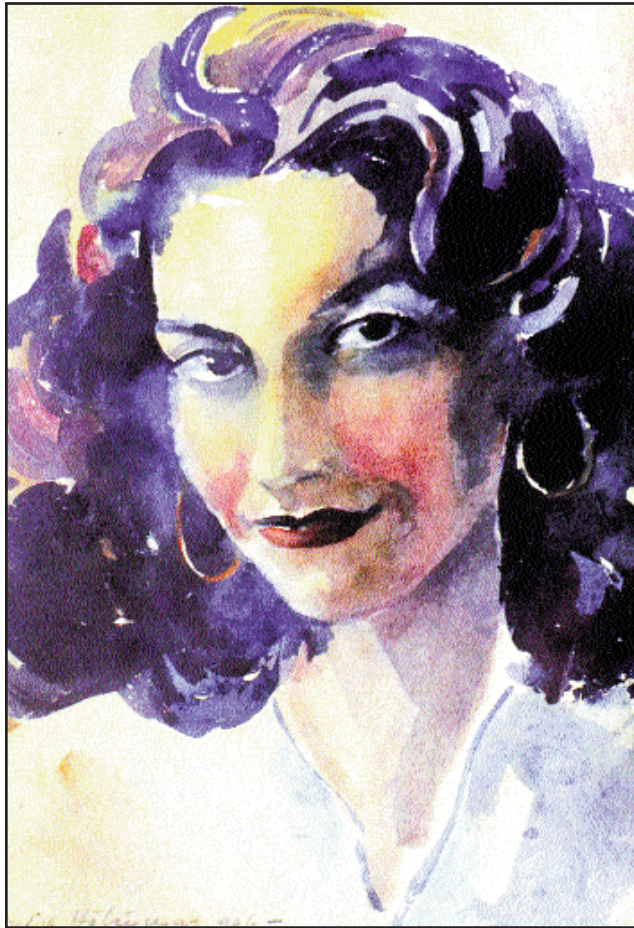
AȘ VREA SĂ TREC

Aș vrea să trec, cum frunza trece
Prin timp, prin anotimpuri și prin ploii;
Căci poate aș uita de toate,
De o iubire, de regrete și de noi.

Aș vrea să trec ca focul printre săbii
Și-n urma mea o lume să despart;
O iubire care nu simt că moare
Și prin ea totul să îmi dea iertat.

Aș vrea să trec prin vise ca prin ploaie
Și-n zori de zi să știu răspunsul său,
Căci m-aș simți nemuritoare
Și aș învinge eu mereu.

Laura- Mona NEDELCU
Liceul nr. 3 Roman

RONDELUL IELELOR FĂRĂ TRUP

E ora din noapte cînd ielele fără trup se adună,
Să-și jelească cositele despletite tăiate.
Plutesc diafane în lungi șiruri de mînă,
Sufletul sînzienelor ca să-l soarbă-nsetate.

Din trupul și pletele lor de argint s-au țesut raze
de lună
Căci au greșit odinioară amarnic vrăjitoarele
blestemate.
E ora din noapte cînd ielele fără trup se adună
Să-și jelească cositele despletite tăiate.

Un diamant sfărîmat într-o lacrimă le ține loc de
cunună,
Cu ochii de gheață prin valuri de ceață plutesc,
Sinistru un cîntec de răzbunare îngînă,
Pe unde trec ele inimi se frîng și flori se topesc,
E ora din noapte cînd ielele fără trup se adună.

Anca CERNAT
Colegiul Roman Vodă

DUREREA SINGURĂȚII

Cînd luna și-a aprins ale sale lumînări,
Vîntul îmi poartă pașii pe necunoscute cărări
Și pășind pe aștri, pe frunze putrezite,
Caut o umbră a iubirii pierdute.

Îmi plouă în suflet cu lacrimi smulse din abis,
Iar pleoapele se rup de ultimul meu vis;
Speranțele alunecă în inima uitării
Pierzîndu-se și ele în prăpastia durerii...

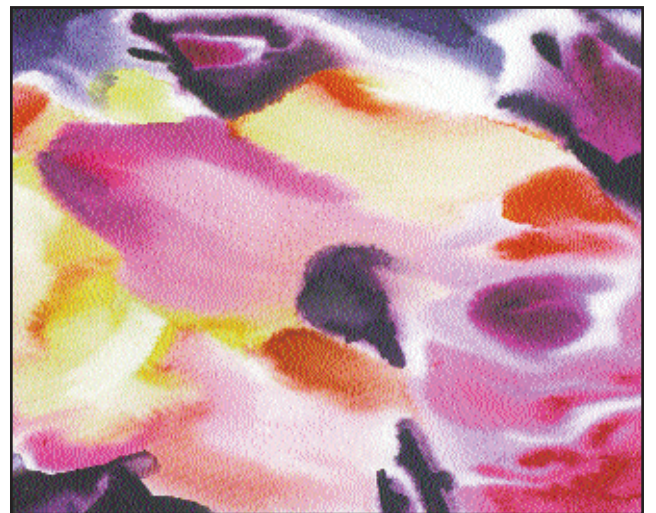
O PAGINĂ DIN TRECUT

Din adîncimea sufletului rup ale iubirii mistere
Și descopăr realitatea sumbră și plină de durere;
Număr ironic amintirile din zilele trecute,
Timpul e acum copilul liniștii pierdute.

Tu mi-ai alungat visele în inima singurătății
Iar eu le culeg acum din parfumul dimineții;
Deși mi-e dor de clipele de iubire din zori,
Întorc o altă foaie a vieții scrisă pe nori.

Acum plouă iubite, plouă cu lacrimi de speranță,
Lacrimi... ce îmi învăluie sufletul cu a trecutului mireasmă
Sufletul meu, însă, mort de durerea absolutului
Se retrace în cavoul viselor, în oglinda trecutului.

Simona- Cristina BOLOG
Liceul nr. 3- Roman

REVISTE ȘCOLARE

REVISTE ȘCOLARE

REVISTE ȘCOLARE

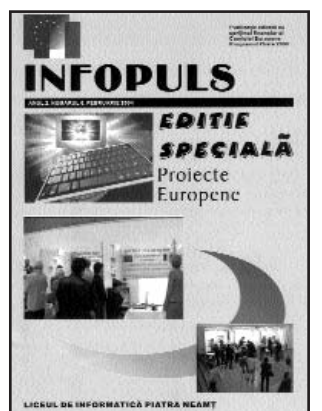
(Urmare din pag. 6)

100 de poezii". Cităm din alt
autor, Mădălina Gherman, tot

ferestrăul. Vine al treilea și
întreabă: Mă, da' dacă
explodează? La care ceilalți
răspund: Apăi nu-i bai, că mai
avem una".

sante, poezii, scurte proze, co-
lind, evocări, pagini de maga-
zin, catrene. Un astfel de
catren citim dintre cele sem-
nate de Vlăduț Ungureanu din
clasa a VII-a, intitulat "Bradul":
"Ce frumos s-a-mpodobit / Are
nunta de argint? / Sau se
bucură, se pare / Că-n casă e
sărbătoare?". Dintr-un zodiac
al Georgiane Murărașu citim
zodia "Vărsătorului":
"Vărsătorii duc cu sine / Veșnic
o nemulțumire / Cînd în seamă
sînt luați / Și cînd sînt bine
tratați / Inima lor "va vărsa" /
Peste voi și dragostea". Se
potrivește.

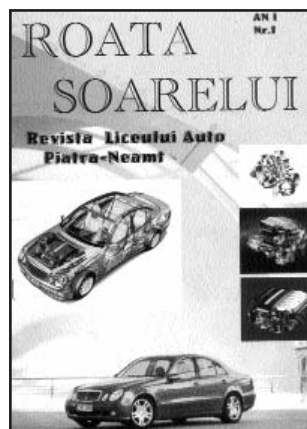
Liceului de informatică Piatra
Neamț, ce apare în noi condiții
grafice, mult îmbunătățite, este
rezervată în exclusivitate unor
proiecte europene. Sînt
scoase în evidență cîteva din
proiectele care au prins viață la
Piatra Neamț: "Centrul de
inițiere, consiliere și formare în
tehnici informaționale", proiect
finanțat prin Programul Phare
2000, ediția a IV-a a
"Festivalului șanselor tale", la
care a participat cu un stand și
Inspectoratul școlar Neamț.
Despre reușita primului proiect
vorbesc cei implicați: Emil
Creangă, inspectorul general
al IȘ Neamț, Cristina
Bălănescu, directorul CDD
Neamț, Niculina Niță profesor
metodist la CDD, Elena Nane,
director economic al Agenției
Nord-Est. Revista mai
găzduiește articole despre

Programul "Socrates II",
despre "Săptămîna Comenius"
(10-14 noiembrie 2003),
despre vizita delegației
Primăriei Piatra Neamț în
orașul italian înfrățit cu Piatra
Neamț, Beinasco. Revista
apare cu sprijinul financiar al
Comisiei Europene, programul
Phare 2000.

ARIPI DE GÎND - 5/2003

Revista Școlii "Vasile
Alecsandri" din
Roman, care are
titlul de laureat
precum colega ei din
Piatra Neamț,
"Anotimpuri", se
prezintă cititorului
deosebit de consis-
tentă în materiale.
Citim din ea intere-
sante interviuri, reportaje, gru-
paje de versuri, scurte pove-
stiri, glume etc. Acest număr
găzduiește și un debut în
poezie: Alexandra Dascălu din
clasa a VII-a, autoare a "peste

poet, din aceeași clasă:
"Minciuna-i o privire / Un
zîmbet în zădar / Ochii
înlăcrimați / Ce plîng a dulce-
amar" și încheiem cu o glumă.
"Doi ardeleni tăiau o bombă cu

UNIVERSUL - 5/2003

Din același oraș, Roman,
ne-a parvenit și revista Școlii
nr. 8, publicație semestrială
care, iată, a ajuns la al 5-lea
număr, sub coordonarea prof.
Melania Șerbu. Ceea ce ne-a
impresionat încă de la primele
pagini e faptul că publicația
este scrisă în întregime de
elevi. Și, deși sînt încă foarte
tineri, autorii ei acoperă cele
30 de pagini ale revistei cu
creații dintre cele mai intere-

INFOPULS - 2/2004

Ediția specială a revistei

RECENZIE DE SUFLET LA O LITERATURĂ ÎNLĂCRIMATĂ

Martie ne trece din nou prin suflet boarea primăverii timpurii, iar chemarea ei la meditație este, întotdeauna, periculos de tentantă.

Într-un martie din alt veac, din alt mileniu și parcă, din altă veșnicie, în zi de 27, s-a petrecut un fapt ce-l știm din cărți, căci astăzi nici urmă din el n-a rămas. În aceea zi, îndelung înstrăinată Basarabia se întorcea acasă, ce-i drept, nu pentru multă vreme.

De câțiva ani încoace, luna martie mă învăluie cu tristețea acelei sărbători îndepărtate. Și, după generații, a mai fost un martie de care-mi aduc aminte: elevii mei recitau versuri și cântau despre Basarabia cea reînstrăinată, pe care o doream din nou acasă. Cam de pe atunci, am început să adun cu sârg, volum după volum, cărți de literatură basarabească, mai vechi sau mai noi. Le număr astăzi: sunt aproape 40, la care se adaugă colecția, pe câțiva ani buni, a săptămânalului „Literatura și arta”, vreo 20 de numere din revista de literatură „Basarabia” și chiar câteva manuale. O cantitate de informație considerabilă, având în vedere că

până acum n-am citit nimic din toate acestea. Îmi amintesc că, acum câțiva timp, citeam din ele pe apucate, neștiind pe care s-o aleg mai întâi. Citeam și mă simțeam bine. Era ca și cum aș fi stat de vorbă cu ei, cu scriitorii basarabeni. Și, credeți-mă, sunt tare vorbăreți și dornici, ca nimeni altii, să ne povestească, în sfârșit, despre „câte toate”. De la ei am aflat lucruri nebănuite de noi, cei de aici, de necrezut cele mai multe.

Au fost vremuri când le-au lipsit și ostașul, și preotul, și învățătorul, și atunci, poetul a trebuit să fie „și ostaș, și preot, și învățător”. Așa ne mărturisește poetul Grigore Vieru, „omul-lacrimă”, devenit simbol al românilor de peste Prut. Pe drept cuvânt, scriitorii basarabeni sunt o categorie aparte de slujitori ai cuvântului. Menirea lor, dincolo de dimensiunea culturală și artistică, a cunoscut și alte aspecte. Parte din ei s-au aflat și se află în fruntea mișcării de trezire a conștiinței naționale, de luptă cu diavolul deznăționalizării, nădăjduind la destrămarea coșmarului politico-istoric, prin care a trecut, decenii la rând, teritoriul dintre Prut și Nistru. E mult de lucru! De generații, păienjenșul de minciună, țesut diabolic în jurul cugetelor curate ale românilor de aici, otrava urii, picurată clipă de clipă, dintr-o clepsidră ce se dorea a veșniciei, au reușit să-i înstrăineze pe românii trăitori în Basarabia și Bucovina de Nord, de esența românismului.

*„În vremea putredă și goală,
Pe mine, frate, cum să-ți spun,
Pe mine m-au mințit, la școală,
Că-mi ești dușman, nu frate bun.”*

(Grigore Vieru)

Aflați mereu în mijlocul oamenilor, cu o poezie pe buze și alta în buzunar, trudesec la lămurirea celor mai simple cuvinte: istorie, țară, român, Eminescu... Nu se tem că, stând de vorbă cu țărani, mitul propriei persoane s-ar putea uza și ar cădea în derizoriu. Dimpotrivă, nimbul „Măriei lor” se revarsă asupra celor ce-i ascultă, asupra celor ce-i citesc, sporind cu cât ascultătorii sunt mai mulți.

Au incomodat un regim, incomodează și azi un regim ce nu dorește ca vocea lor să răzbată peste Prutul înghimpat. Dar numeroșii scriitori nu s-au limitat, așa cum au fost deseori incriminați chiar de confracții lor, la a scrie literatură „angajată”. Au scris și mai scriu literatură de înaltă ținută intelectuală, cu recunoscută valoare estetică, filozofică, științifică, istorică.

Și iată că Martie îmi trece iarăși prin suflet boarea primăverii... Se apropie ziua de 27 și mi-e dor de tristețea acestei sărbători. Mi-am scos din bibliotecă toate cărțile „LOR”. Am umplut casa cu ele. Citesc pe apucate și mă simt vinovată de câte îmi povestesc.

Ținuți departe de marea literatură română, ei fac mărturisiri cutremurătoare: „L-am citit pe Eminescu abia la facultate!”, spune același Grigore Vieru. Înțelegem de ce pentru basarabeni, în general, și pentru scriitorii lor, în special, Eminescu a devenit religie, și de aici s-au înălțat către Luceafăr cele mai mișcătoare poeme:

*„Chiar acum când ninge pe
Moldova,
Când nămeți prin cerul ei
s-alungă,
Eminescu a pornit spre noi,
Și să deie Domnul să ajungă!”*

(Nicolae Dabija)

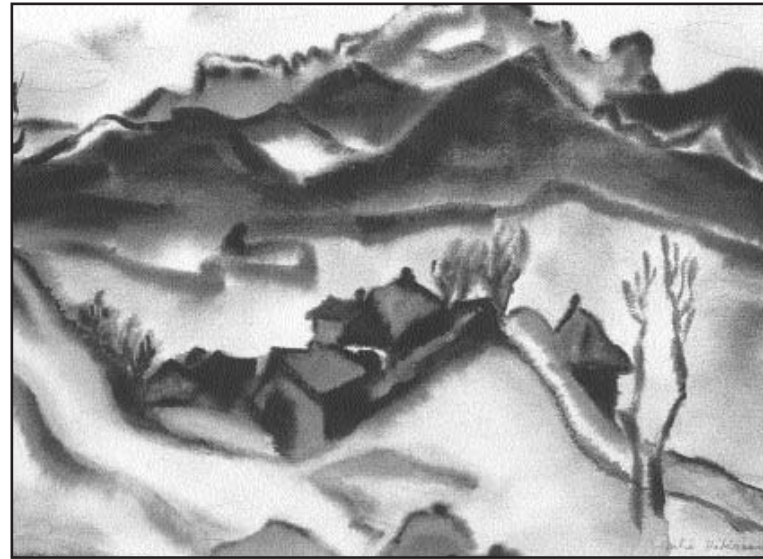
*„De când mă țin minte pe acest
pământ, întotdeauna mi-a fost dor de
Eminescu!”*

(Dumitru Matcovschi)

Am auzit despre schilodirea limbii române în slove străine, dar când vezi cu ochii tăi, catastrofa capătă proporții: citesc, din unele cărți, vorbe

românești scrise în alfabet rusesc! E închinat măcar o poezie limbii atât de nefiresc! Parcă dau la o parte române:

un înveliș de mazăgă și descopăr străluciri de cuvânt (ce bine că n-am uitat limba rusă, învățată în clasa a V-a!), și poezia prinde contur:

*„Moldova noastră, copii,
Cât o lacrimă este.
Cât o lacrimă
Plânsă de Făt-Frumos,
În cea mai frumoasă poveste.”*

(Vasile Romanciuc)

Simbolul pământului strămoșesc este prezent la mai toți scriitorii basarabeni:

*„Trecută prin foc și prin sabie,
Furată, trădată mereu,
Ești floare de dor, Basarabie,
Ești lacrima neamului meu.”*

(Dumitru Matcovschi)

Rămăși străini între străini, scriitorii aceștia s-au agățat cu disperare de puținele, dar prețioasele simboluri naționale, în lupta de supraviețuire spirituală. Graiul matern, țara, brazda strămoșească, satul natal, familia (indeosebi mama), biserica, salcâmul, totdeauna gata să înflorească, lacrima (atât de multe lacrimi, că ai putea s-o numești o „literatură înlăcrimată”!), și nu în ultimul rând istoria, cu ilustrele figuri ale vechilor cronicari și voievozi moldoveni - iată unele din cele mai prezente simboluri din literatura basarabească. Nu cred să fie poet de peste Prut care să nu fi

*„Numai în preajma ta
Graiule sfânt,
Pacea îmi coboară
În suflet.”*

(Nicolae Dabija)

*„Avem o limbă
Cum am avut.
Prin limba noastră
Trece un Prut.”*

(Dumitru Matcovschi)

*„Aproape sau de mai departe,
Sub astă-mbătrânită stea,
Graiule sfânt și fără moarte,
O rugă avem: nu ne uita!”*

(Ion Gheorghijă)

Același Nicolae Dabija, cu evlavie, se apropie de izvoarele istorice, pe care le cercetează cu multă luare-aminte, redând în cuvinte adânc simțite emoția de a călca aceleași pietre, de a respira același aer, de a fi acoperit de același cer ca și înaintașii cu care „cearcă” a lega un dialog peste vremuri imemorabile. Dintr-o muncă uriașă de documentare a iscat o carte cu valoare atât literară, cât și științifică - „Pe urmele lui Orfeu”, autentice eseuri ce se constituie într-un periplu prin istoria literară a Moldovei, începând de la vechii cronicari și cititori de tiparnițe și încheind, apoteotic, cu epoca eminesciană. Aș putea să mai spun că am făcut cunoștință prin intermediul acestei cărți cu uimitoarele locuri de la Orheiul Vechi, cu mult înainte de a le vedea aievea.

Dacă vrei să știi câte ceva despre meleagurile basarabene și oamenii de acolo, e suficient să citești sugestivă literatură-istorie, literatură-geografie, literatură-cugetare, literatură-lacrimă, literatură-născută între ciocan și nicovală, între talpa rece a „cismeii eliberatoare” și țărâna caldă a străbunilor, între trecut și prezent, între „a fi” și „a nu fi”.

Dintre paginile cărților răsar clopotnițe de biserică, mănăstirea Căpriana, înconjurată de salcâmi, unde te întâmpină la poartă „un clopot de lemn cu buza ruptă”. Și plâng versurile, povestind ce destinații de necrezut au dat bisericilor niște minți delirante.

Întorc o altă filă și mă închipui la

marginea cimitirului arat, lângă o movilă de oase, loc pe care urma să se ridice o... bodegă și parcă văd „Cum morții sub pământ se tupilează / Să nu-i atingă fierul de la plug.” (N. Dabija). Mai încolo, multe pagini scrise îndesat, cu litere groase, poem după poem, și toate-s despre ... Eminescu.

Iată și istoria! Cel mai des ne iese în cale Ștefan cel Mare și Sfânt și ne tot ceartă că i-am înstrăinat cetățile. De vrem ca să vedem Hotinul ori Soroca, avem nevoie musai de pașaport!

Despre toate au scris Ei, la toate s-au gândit. Și pentru că nu aveau posibilitatea de a citi copiii „Luceafărul” și „Pupăza din tei”, au creat, cu drag, „Albinuța” și „Nasc și la Moldova oameni”. Pe coperta unei alte cărți, se ițește chipul rotund și vesel al lui Guguță, acest Păcală în miniatură, plămădit din cuvinte, de prietenul copiilor, „nenea” Spiridon Vangheli. Dar cum mai călătoresc ei deodată cu dârza furnică, pe care Ion Druță o zorește să străbată, noaptea, pe ploaie, un câmp arat! Și tot așa, exemplele pot continua...

Dar martie îmi bate din nou la fe-reastră și-n suflet, îmi strecoară boarea primăverii. Mă gândesc la ziua de 27, și tristețea sărbătorii e mai grea povară ca oricând! Nu mai aud pe nimeni în jurul meu pomenind de Ei. Nu știu pe mulți să citească din cărțile LOR. Încep să cred că „tăcerile de aur” sunt din nou la modă, deși eu știu că ele și-au pierdut de mult „caratele”.

Parcă prea rar îi vedem în librării, prea puțin prin manualele școlare, și mă gândesc că au așteptat prea mult înghetând la ușa noastră:

*„Stau la margine de țară,
Nici în țară, nici afară.”*

(Grigore Vieru)

Și nu li-i viața ușoară deloc, după cum ne spune și Leonida Lari:

*„Sărmanii poezi tot mai singuri
Se simt pe sub lună și soare.”*

Mulți se tem pentru viața lor, fiind amenințați mereu de cei pe care îi tot deranjează; alții au plătit scump luxul de a vorbi liber despre adevărata limbă română, despre adevărata patrie română.

Nu cred că e rău să ne străduim a-i cunoaște mai bine, să-i primim în casele noastre, în sufletele noastre, și să picurăm din dulce-amarul lor cuvânt și copiilor noștri, întru cunoașterea mai adâncă a zbuciumatului destin ce curge paralel cu al nostru, de cealaltă parte a Prutului.

Și mai ziceam că, adăstând în oaza acestei înlăcrimate literaturi, ne-am întregi spiritual și, cu siguranță, nimeni nu s-ar supăra dacă am trage puțin cu coada ochiului la salcâmi înfloriți ai Căprianei...

Așadar, în acest martie, nu găsec răvaș mai potrivit pentru a-l trimite, odată cu boarea primăverii, peste Prut, decât poemul cel mai tandru, semnat de Nicolae Dabija:

*„Doru-mi-i de Dumneavoastră
Ca unui zid - de o fereastră.”*

Înv. Lili CREȚU, Șc. Nr. 11, Piatra-Neamț

VIZITĂ DE LUCRU... ÎN FINLANDA

În perioada 2-8 februarie 2004, s-a desfășurat, în Finlanda, proiectul european cu tema "Energiiile neconvenționale, șansa viitorului în Europa" în care este implicată și Școala nr. 1 "Vasile Alecsandri" Roman. Întâlnirea a avut loc în localitatea Piikkio din Finlanda. Acest proiect de tip Comenius are, pe lângă Școala nr. 1 Roman, ca parteneri, școli de același nivel din Spania, Germania și Finlanda.

Cadrele didactice din cadrul școlii românești implicate: profesor Ciuștea Roxana, directoarea Școlii nr. 1 și doamnele profesoare Zota Irina și Sofronea Crenguța- care s-au deplasat cu această ocazie în Finlanda- au participat la o serie de dezbateri legate de

modul concret de derulare a proiectului („Energy in Europe”), întâlnirea concretizându-se într-un util schimb de experiență.

Întreaga delegație românească a fost cazată în localitatea Turku, oraș universitar aflat la 150 km de Helsinki. În primele zile ne-am desfășurat activitatea în școala implicată în proiect- în Piikkio- unde ne-am bucurat de o primire călduroasă din partea întregului colectiv de cadre didactice și unde am aflat câteva lucruri despre sistemul de învățământ finlandez, iar la rîndul nostru am prezentat aspecte din sistemul nostru de învățământ.

În cadrul reuniunilor de lucru, școala noastră a prezentat o serie de materiale: CD, casete video, broșuri, pliante realizate de elevii Școlii nr. 1- respectiv grupul țintă- elevii clasei a VIII-a B- remarcîndu-se contribuția elevului Ghiu

Alexandru.

S-au stabilit direcțiile de acțiune viitoare legate de tematica abordată. Dincolo de aceste discuții despre modul în care urmează să ne implicăm în derularea proiectului, contactul cu profesorii și elevii finlandezi, informațiile dobîndite cu acest prilej au fost un câștig în activitatea noastră didactică.

În cadrul acestor dezbateri, participanții au hotărît crearea unui chat, pe site-ul menționat, ceea ce va facilita comunicarea atît a elevilor, cît și a cadrelor didactice din țările participante la acest proiect.

Următoarea activitate, în cadrul parteneriatului, va avea loc în anul școlar 2004- 2005 în Spania, iar Școala nr. 1 Roman va fi gazdă în aprilie 2005.

Prof. Roxana CIUȘTEA
Școala nr. 1 Roman

Cercul Pedagogic ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

Cercurile pedagogice, spre deosebire de comisiile metodice și colectivele pe arii curriculare, își aduc contribuția nu numai la perfecționarea pedagogică, metodică a fiecărui cadru didactic, ci și la îmbogățirea cunoștințelor de specialitate, la ridicarea nivelului științific al acestora. Pentru a favoriza schimbările preconizate de reforma învățămîntului MECT, inspectoratele școlare, conducerile de unități școlare, au obligația să explice argumentat tuturor cadrelor didactice obiectivele, sensul, valoarea și implicațiile schimbărilor.

Această activitate este cu atît mai necesară, cu cît mulți oameni din domeniul învățămîntului manifestă o anumită rezistență la schimbări, preferă căile bătătorite, experiența didactică tradițională cu care s-au obișnuit, în timp ce noile concepții, noul mod de lucru îi obligă la eforturi suplimentare de informare științifică și metodică.

Activitatea în cercurile pedagogice trebuie să fie prilej de stimulare a cadrelor didactice pentru preocuparea de cercetare și inovare pedagogică.

În acest sens- activitatea realizată în această lună- 15.III.2004, în cadrul Cercului pedagogic nr. 10, ce cuprinde Școlile nr. 1 și 8 Roman, Școala Poienari, Școala Pîncești,

Școala Horia și Valea Ursului- au scos din tiparele menționate această disponibilitate intelectuală.

Lansarea volumului de poezii ANOTIMPURILE CREAȚIEI- de membrii Cenaclului MUGUR DE FLUIER- sub îndrumarea doamnei profesoare Melania Șerbu și-a atins obiectivul fundamental al acestei forme de perfecționare- reprezentînd pentru fiecare participant un mijloc practic de demonstrare a unor noi valențe metodice, novatoare, specific fiecărui formator.

Prof. Valerian PERCĂ
Școala nr. 8 Roman

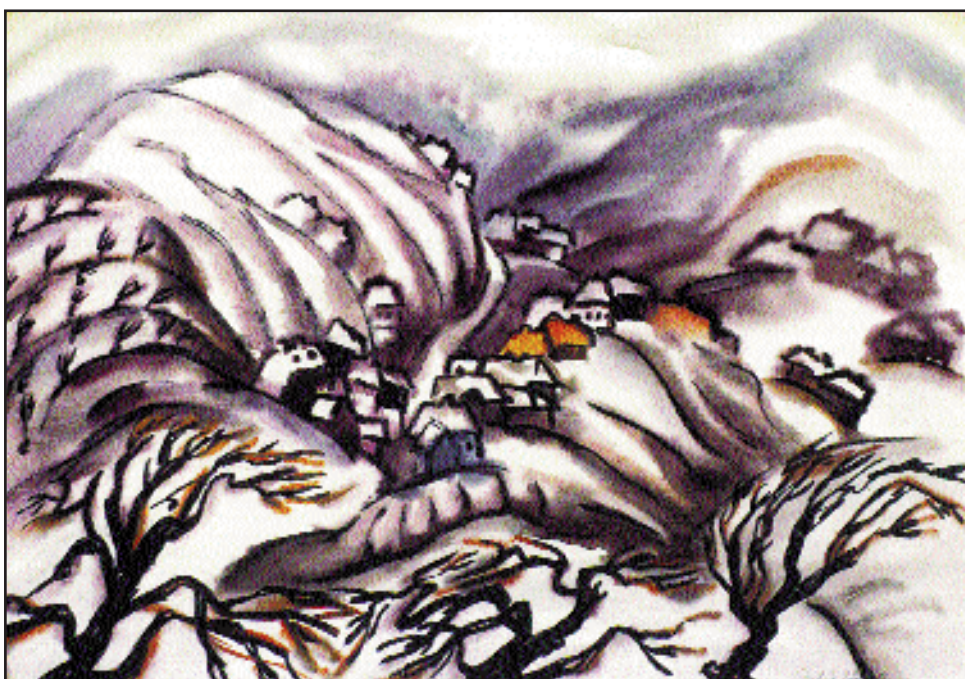
PROIECTE ȘI PARTENERIATE ÎN CADRUL ȘCOLILOR ROMAȘCANE

În cadrul proiectului european- Noi țeluri și strategii selectate în predare- care este adresat atît copiilor cu nevoi educaționale speciale, cît și pentru cei normali- o delegație din cadrul Școlii nr. 8 Roman a fost într-o vizită de lucru în provincia Oristano- Italia. Proiectul de tip Comenius finanțat de Uniunea Europeană- a fost aprobat, în anul 2002 de către Agenția Națională Socrates. Doamna profesoară Mihaela Popescu coordonatoarea proiectului, prezenta la momentul respectiv că obiectivele proiectului vizează cunoașterea unei strategii de învățare, vizitarea școlilor partener, atitudinea privind elevii cu dizabilități și lărgirea colaborării interculturale. Calendarul de activități a cuprins vizite în Wiesbaden- Germania, Oristano- Italia- urmînd ca în luna mai delegațiile țărilor respective să fie oaspeții Școlii nr. 8 Roman.

Activitatea din cadrul proiectului privind vizita doamnei profesoare Mihaela Popescu, a doamnei profesoare Melania Șerbu și a elevului Iulian Guțu din clasa a VIII-a F a fost inedită și interesantă.

Cei implicați în proiect au vizitat regiunea, școala din Sa Rodia- participînd la o serie de manifestări culturale, educative- concluzionînd că învățămîntul românesc are numeroase valențe europene.

Prof. Melania ȘERBU

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

CONDUITA COPILOR ÎN SITUAȚII CONFLICTUALE

Văzut, tradițional, doar ca un fenomen negativ, conflictul începe să capete, în cercetările contemporane, noi valențe, efectele lui formative devenind evidente în activitatea creatoare a individului și în dinamica relațiilor din interiorul grupurilor umane.

De regulă, conflictele sunt generate de ciocnirea dintre diferite impulsuri, care îl incită pe subiect să aleagă între unele și altele din formele de conduită, de răspuns la stimulii, pentru a ieși din situația dificilă.

Situațiile conflictuale și conduitele aferente lor puntează încă de timpuriu cursul anto-

genezei ființei umane, ele putînd fi înregistrate încă de la vîrsta de 1-2 ani și devenind foarte expresive în preșcolăritate. De pildă, în cadrul jocului, activitatea predominantă a acestei perioade care oferă terenul propice apariției conflictelor prin ciocnirea dintre impulsurile, dorințele, aspirațiile unor personalități infantile diferite.

Participanții la joc trebuie să rezolve diferite sarcini de comunicare, organizare și desfășurare a jocului, deci vor trebui să ia niște decizii comune. Elementele de interacțiune pot da contur unor situații de conflict.

Cercetările și practica arată că, sub raportul cauzalității, frecvent conflictele apar ca fiind generate de disputele dintre copii privind: stricarea jocului,

alegerea temei jocului, componența participanților la joc, rolurile, jucăriile, subiectul jocului, corectitudinea acțiunilor de joc.

Se constată că există o dinamică a conflictelor eșalonată pe vîrste, de cotitură fiind perioada de la 4 la 5 ani.

Observarea actelor de conduită ale copiilor permite să se desprindă mai multe tipuri de procedee, utilizate de participanții la conflictul de joc pentru a comunica și influența unii asupra altora.

Au fost identificate:

- modalități de acțiune fizică (se împing, se bat, își iau jucăriile unii altora etc.);
- modalități de influență mediate (prin intermediul altei persoane reclamă, plînge, țipă,

pentru a atrage atenția adultului);

- acțiuni de influențare psihologică (exercită asupra rivalului o anumită presiune);
- influențe verbale;
- amenințări și sancțiuni ("am să te spun", "nu mă mai joc cu tine" etc.);

- argumente ("acesta este al meu", "eu știu mai bine").

Are loc o anumită inculturare a conduitei copiilor în procesul realizării dorințelor și aspirațiilor lor.

Prezența în acest proces a educatoarei căreia copilul i se poate adresa pentru a obține confirmarea pretențiilor sale poate conta ca un simbol social psihologic îndeplinind rolul de instrument de mediere a conflictului grupului de joc.

Conflictul de joc poate fi soluționat favorabil și jocul continuă sau nefavorabil și jocul se întrerupe.

La preșcolari se constată o egalare a numărului conflictelor soluționate favorabil și nefavorabil.

Sprijiul acordat de educatoare este mai eficient în preșcolarii mai mici în timp ce la preșcolarii mai mari, copiii dispun de un registru larg de mijloace comunicaționale și interacționale pentru rezolvarea favorabilă a conflictelor (introduc elemente suplimentare în conținutul jocului, stabilesc o ordine de îndeplinire succesivă a rolurilor de folosire a jucăriilor etc.) De asemeni, la această vîrstă învață să acționeze ca grup ce urmărește un scop

comun. Este o maturizare în procesul comunicării și al interacțiunii dintre copii.

Conflictele din cadrul grupului de joc necesită din partea educatoarei un alt mod de raportare la ceea ce se întîmplă între copii.

Educatoarea poate să descopere noi căi și mijloace de prognozarea a conduitei copiilor și să le sugereze acestora procedee eficiente de comunicare interpersonală pentru a depăși situațiile conflictuale la care participă.

Educatoare, Lucica DIAC

În luna cadourilor de primăvară sindicatele din învățământ nu primesc nimic

(Urmare din pag. 1)

Să analizeze și să chibzuiască cu simț de răspundere o nouă repartizare a bugetului pe ministere în funcție de gradul de sărăcie, de prioritate și necesitate și nu arbitrar sau preferențial spre M.A.N., M.I.A.P., Justiție etc.

Din nou aceeași atitudine de desconsiderare și umilire a celor două domenii declarate prioritare și strategice prin Constituție: Învățământul și Sănătatea.

În ambele cazuri este vorba de încălcarea flagrantă a Constituției și a celorlalte legi ale țării, aceasta cu consecințe dezastruoase privind starea de sănătate a întregii populații și mai ales creșterea galopantă a analfabetismului la tineretul de vârstă școlară, mai ales în mediul rural.

În momentul de față din statisticele oficiale publicate, un procent de 4,3% din populația țării este analfabetă, aceasta înseamnă aproximativ 850.000-900.000 de șomeri, dar raportat la populația școlară starea este extrem de gravă: 17,5% dintre copii și tineri sunt analfabeți. Aceștia li s-a luat dreptul la învățătură garantat prin Constituția țării, fiind condamnați cu brutalitate și indiferență la ignoranță și mizerie de acest guvern.

În același timp salarizarea debutanților în învățământ, absolvenții ai învățământului superior este la nivelul minim al salariului pe economie (2.800.000 lei) ca acela al oricăror muncitori necalificați (!!).

Și iarăși vom începe lupta. Vom aduna din nou semnături pentru grevă, vom protesta din nou în piețele publice ale orașelor, vom picheta prefecturi și ministere. Cu alte cuvinte ca de fiecare dată ne vom umple de nervi, ne vom blestema părinții, mamele că

ne-au născut și mai ales vom regreta amarnic că am învățat carte, că nu știm să mințim, să înșelăm, să furăm că nu știm și nu vrem să suportăm umilirea, falsul și nedreptatea, iar în final ajunși la pragul răbdării și suportabilității să ne blestemăm țara și strămoșii și să fugim în altă parte, la cules de câpsuni, la spălat vasele sau mizeriile altora.

Și totuși n-avem dreptul să renunțăm și nu vom renunța. De data asta vom folosi arma noastră de luptă, cuvântul, dialogul cu oamenii și cu puterea, vom încerca să învingem cu armele noastre.

Este vorba de o campanie lungă și anevoioasă elaborarea unui Proiect de modificare a Legii prin influența legislativă urmând să strângem 120.000 de semnături din întreaga țară, între care 10 județe să aibă minim 5.000 pentru ca proiectul să fie admis în parlament.

În acest sens la nivelul Consiliului Național S.L.L.I.C s-a

format un colectiv de inițiativă din 19 membri (județul Neamț este reprezentat de domnul Gabriel Ploscă - vicepreședinte, care a redactat Proiectul ce a fost publicat în Monitorul Oficial având ca obiectiv esențial obținerea pentru 2005 a 6% din P.I.B. pentru învățământ, iar pentru 2007 procentul să crească la 7%.

În acest fel sperăm să putem relansa reabilitarea învățământului românesc în primul rând în ceea ce privește baza didactico materială și firesc pentru o salarizare decentă, care să situeze cadrele didactice măcar în partea de jos a ceea ce va constitui clasa de mijloc a unei economii de piață.

Cu ajutorul d-voastră, sperăm că vom reuși. De altfel apelăm pe această cale la sprijinul și ajutorul celor din învățământ și chiar din alte domenii.

Împreună vom reuși. Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu.

IULIA HĂLĂUCESCU - 80

(Urmare din pag. 1)

tablouri semnate pe parcursul întregii vieți, multe grupate în cicluri, uimesc prin diversitatea tematică, pentru că stau, alături de peisajele frapând prin vigoarea formelor și tușele energice, flori de o rară prospețime, la care culoarea

vibrează, iar petalele au substanță carnală. Se remarcă apoi portretele semenilor în ochii cărora descifrăm scripuri de înțelepciune, de forță morală și de demnitate umană, sau tablourile cu biserică și mănăstiri moldave cărora le-a pus în valoare armonia formelor și rafinamentul stilului arhitectural, dar și ilustrațiile la opera unor mari poeți precum Lucian Blaga sau Osmar Khayyam, sau interpretarea miturilor și legendelor de pe plaiurile Neamțului, relevându-se tainicele lor sensuri filosofice. Se degajă din toate aceste lucrări același sentiment al bucuriei și dragostei de viață și de oameni, aceeași pornire de a oferi cu generozitate frumosul, celor ce-i vor recepta opera.

În această vastă operă, tălăzuieste lumea spirituală și peisagistică a unei mari creatoare care e împătimită de peisajul moldovenesc și, mai ales, de cel specific văilor Bistriței, Tarcăului și Bicazului, dominate de maiestru-

osul Ceahlău.

În călătoriile de documentare a fost atrasă și de frumusețile altor țări și a pictat Praga cu Vltava, Budapesta cu Dunărea, Biarritz-ul cu Atlanticul sau răsăritul soarelui la Sozopol, pe litoralul bulgar.

Ca fiică a ținutului Neamț, născută la Tarcău și petrecându-și cea mai mare parte a vieții la Piatra Neamț, Iulia a rămas legată sufletește de locurile natale, iar semnul suprem de iubire și devotament pentru acest oraș îl descifrăm în suita de tablouri invitate din nevoia de a fixa imaginea țigului patriarhal care era Piatra, în vremea adolescenței și tineretului artistei, tablouri pe care le-a donat cu generozitate muzeului la a cărui constituire a contribuit substanțial, alături de distinsul său soț, Petroniu Hălăucescu.

Aceeași caldă dragoste de oameni a făcut-o să ofere, de asemenea, și Bicazului, un număr mare de tablouri, constituindu-se și în muzeul din Bicaz o "Expoziție permanentă Iulia Hălăucescu", iar în Tarcău, satul natal al artistei, s-a înființat un bogat și reprezentativ "Muzeu de artă - Iulia Hălăucescu", fapt inedit pentru localitățile rurale de la noi.

La 31 martie, marea artistă, aflată în plină activitate creatoare, își va sărbători a 80-a aniversare, iar noi, prețuind culoarea, lumina și frumusețea operei dăruite mereu semenilor, îi urăm să ne trăiască mulți ani, să se bucure de roadele unei munci titanice și de binemeritata noastră stimă.

TRĂIASCĂ REGELE!

Cu destui ani în urmă, învățătorul meu, Dumnezeu să-l odihnească, începea orele cu Imnul Regal. Așa cu " Trăiască regele în pace și onor/ De țara iubitor..." Restul îl știți și dumneavoastră pe de rost. Mă refer la cei cu capetele dalbe. Toți prichindeii cântau ridicăți în picioare, la marginea băncii, într-o poziție lejeră dar respectuoasă. Pe când se slăvea regele, se spunea și "Tatăl nostru". După cântarea imnului, ne așezam în bănci și începea programul.

Domnul Purice, așa se numea învățătorul, ne controla la batiste, unghii, urechi. Să te ferească Dumnezeu să fi fost "defect" la ceva. O incurcai. Cum arată școlarii astăzi, știți.

După venirea muscalilor eliberatori și alungarea suveranului Mihai, a început comunizarea. S-a introdus limba lui Ilici în toate școlile, liceul s-a scurtat la 10 clase, notarea s-a făcut de la 1 la 5, iar osanalele aduse "tătuclui" Stalin nu se mai terminau. Așa a ajuns Brașovul- orașul Stalin iar noi, Ivași din Ioni.

În "Epoca de aur", șoimii patriei de tip Gigel, pionierii cu cravatele roșii cu tricolor și uteștiții cu

insigne de frunțiși, cântau la începerea orelor " Trei culori " sau " Te slăvim Românie". Inspectorii școlari veniți în control asta întrebau pe elevi: " Ați cântat imnul?" Dacă răspunsul era negativ, ieșea tâmbălău mare. Se lăsa cu sancțiuni. Viovații erau criticați în toate materialele trimestriale de analiză.

După bulibăseala din decembrie '89, în școli nu s-a mai cântat nimic. Și nici nu se mai cânta în afară de manele de tipul" După blocurile gri/ Stă Vasile Alecsandri/ Și compune poezii!" Imnul de Stat al României e plictisitor, are 11 strofe. Te indispune. Ce ne trebuie nouă educație patriotică? Ați văzut

la televizor ,nici parlamentarii nu știu imnul. La sfârșit de an școlar, la serbare, când elevii se screm să cânte imnul, e tragedie. Iese o lălăială groaznică.

Mai marii învățământului românesc n-au insomni din această privință. Timpul trece, leașa merge, noi cu drag muncim. Motivația lor? Complexă. Se pierde prea mult timp. Se afectează pauzele elevilor, aceștia nu mai au timp să fumeze și să-și bea cafeaua la "Tic- Tac". Barul lipit de gardul școlii. Să nu generalizăm. Nu în toate școlile există indiferență față de educația patriotică.

Elevii din cătunele X și Y merg

zilnic la școala de centru cu microbuzul. Pentru că, pe timpul deplasării cei 30 de kinderi erau obrăznicuți, șoferul nea Ion i-a pus să cânte. Ce anume? Imnul de stat-la plecare și la venire, cântecul religios pe parcurs. Și cum Județul Neamț multe silve are, navetiștii se opresc la o troiță și spun "Tatăl nostru" și "Crezul". Într-un singur glas: "Tatăl nostru care-le ești în ceruri, Sfintească-se numele Tău...Cine a apăsă pe pedala de educație patriotică și religioasă? Conducătorul auto; nu un prof cu galon universitar. Ce studii are nea Ion? 7 clase și școala vieții. Culmea e că nici măcar nu-i român. E unghur din Ardeal. Un om cu credință în

Dumnezeu căruia i-a păsăat mai mult decât altora, dacă niște copii știu sau nu să se comporte în afara școlii. Și mai e ceva. Directorul școlii coordonatoare habar nu are despre comportamentul civilizată al navetiștilor. A aflat de la Radio-șanț. Să invităm cadrele didactice să ia pildă de la „educatorul” cu covrigul în mână? Îmi este rușine. Și dumneavoastră vă rușinați? Cam asta-i în linia mari istoria tristă a Imnului de Stat al României, neglijat total de înșiși fiii țării, cu aprobarea ministrului ce se ocupă cu educația.

Dumitru RUSU

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

MIHAI URSACHI S-A GRĂBIT SPRE "MAREA ÎNFĂȚIȘARE"

Majoritatea revistelor literare din ultima săptămână au publicat articole în memoriam pentru marele poet dispărut în noaptea dintre 9-10 martie a.c., Mihai Ursachi, unul dintre cei mai semnificativi poeți români postbelici. Scriitor cu o biografie bogată - închis în urma tentativei de a trece Dunărea înot pe la Porțile de Fier prin anii '60, a emigrat în Statele Unite ale Americii în urma unei burse, unde a practicat diferite meserii, ajungând asistent universitar la Universitatea statului California - Mihai Ursachi a înfrunghiat în cei peste 30 de ani de activitate literară Poetul. Întors în țară după '89, a fost director al

Teatrului național din Iași, președinte al Filialei Iași a Uniunii Scriitorilor, funcții din care a fost schimbat din cauza managementului defectuos, el fiind un boem prin excelență. A publicat peste 20 de cărți, majoritatea fiind volume de poezie. Prin dispariția sa viața literară contemporană e mai săracă. A rămas însă marea sa Poezie.

CONTROVERSATELE ÎNDEMNIZAȚII DE MERIT ÎN CULTURĂ

Ministerul Culturii și Cultelor a dat publicității (Observator cultural nr. 210/2004) o parte din lista celor 1500 de nume ale personalităților culturale care vor primi lunar o indemnizație de merit de la stat (circa 6 milioane lei). Din județul Neamț figurează pe această listă doar artistul plastic Iulia Hălăucescu. Apariția listei (la grupa "scriitori") a stîrnit controverse în revistele literare, pentru faptul că alături de numele unor nume de scriitori

mari, încă în viață, apar și numele unor condeieri fără nici un merit literar sau care au slujit cu sîrg partidul comunist și secretarul lui general, precum Ion Brad, Victor Crăciun, M.R. Iacoban, Corneliu Leu, Dan Tărcău și alții. Deși propusă pentru indemnizație, poeta Ana Blandiana a refuzat această onoare, iar Gabriel Liiceanu a

Mihail Sebastian", în dramatizarea dramaturgului David Auburn, a avut premiera la Teatrul "45th Street" din zona teatrală newyorkeză - aflăm dintr-un interviu cu traducătorul, publicat în "Adevărul literar și artistic", nr. 708/2004. "Sebastian a trăit într-o perioadă a enormelor și înspăimîntătoarelor schimbări

Revista presei literare

declarat că va dona acești bani colegilor săi aflați mai mult în nevoie decît el. De reținut că ideea acestor indemnizații (nobilă, de altfel) a aparținut inițial lui Laurențiu Ulici și a fost preluată după moartea lui de către poetul parlamentar Adrian Păunescu.

JURNALUL LUI MIHAIL SEBASTIAN PE BROADWAY

Spectacolul "The Journals of

politice. Într-un sens mai puțin acut, și noi trăim o astfel de perioadă. Orice om care trăiește într-o societate relativ confortabilă, sofisticată și cosmopolitană, ar trebui să se întrebe cum ar reacționa în momente de criză politică, sau dacă prietenii săi și colegii încep să expună un set de convingeri pe care el le găsește respingătoare". Autorul intenționează să traducă în engleză pentru a se putea juca și piesa "Steaua fără nume" sau romanul "Accidentul".

"CEL MAI IUBIT DINTRE PĂMÎNTENI", LA O NOUĂ LECTURĂ

Ultimul număr al revistei "România literară" (10/2004) găzduiește o nouă filă din viitoarea "Istorie a literaturii române" la care lucrează criticul literar Alex Ștefănescu, al cărei subiect este celebrul roman al lui Marin Preda, "Cel mai iubit dintre pămînteni", apărut acum un sfert de veac (1980). "Nici un scriitor de după război nu s-a bucurat de atîta încredere din partea cititorilor ca Marin Preda (cu toate compromisurile - numeroase și vizibile - pe care le-a făcut). Succesul său în această privință se datorează calmului și sobrietății cu care a tratat problemele de morală. Marin Preda n-a bruscă nimic. El s-a apropiat cu sfiială de misterul vieții sufletești. De aceea, și azi, cînd îi citim textele, le citim ca pe un mesaj important, venit din partea unui inițiat. Marin Preda "știa ceva".

DESPRE O LISTĂ A PĂCATELOR, CU ANDREI PLEȘU

Intervievat de poetul Robert Șerban în ultimul număr al revistei bănătene "Orizont" (3/2004), număr dedicat scriitorului Andrei Pleșu, la o întrebare despre o eventuală "listă a păcatelor", acesta răspunde: "Nu se poate face o listă cu ele, pentru că sînt foarte personale, țin de chimia intimă a fiecăruia. În fiecare din noi există un teritoriu al păcatului care nu este cel al eticii tradiționale, ci unul al chimiei noastre intime, al destinului și formei noastre speciale de existență. Numai fiecare poate să și le recunoască; și îngerul poate să le recunoască și să încerce să atragă atenția asupra lor, "cu mijloace specifice", cum se spunea în securitate. Prin urmare, uneori ceea ce ție și se pare secundar, neimportant în economia vieții tale sau o greșeală scuzabilă, chiar simpatică, e mult mai riscant decît clasicele derapaje".

OCHELARIST

Educația muzicală a copiilor

Rolul creațiilor proprii

“Ceea ce este important în artă, este să vibrezi tu însuși și să-i faci și pe alții să vibreze”, spunea marele nostru compozitor, George Enescu. Muzica este considerată cea mai complexă dintre arte, tocmai datorită faptului că se adresează direct sensibilității, vieții afective. Ea este cea care captivează interesul copiilor de la cea mai fragedă vârstă. Purtătoare de sens, cu anumite semnificații, muzica pătrunde în sufletul copiilor prin cântecele frumoase. Reforma actuală în domeniul educației și-a pus amprenta și asupra învățământului preșcolar, impunând cadrelor didactice, pe lângă mobilitate intelectuală, gândire divergentă, stil didactic flexibil și multă creativitate. Dacă la unele categorii de activități, cum ar fi cunoașterea mediului, educarea limbajului, matematica, au fost publicate materiale auxiliare deosebit de eficiente în buna desfășurare a procesului instructiv-educativ, activitățile muzicale au fost cele mai frustrate din acest punct de vedere. Din dorința de a le oferi copiilor ceva nou, de a le cultiva dragostea și chiar pasiunea pentru muzică, eu însămi pasionată de această minunată artă, m-am străduit, pe baza unor aptitudini în acest domeniu și a experienței muzicale acumulate de-a lungul anilor, să realizez un mic reperoriu muzical, ținând cont de particularitățile de vârstă și, nu în ultimul rând, de preferințele copi-

ilor și de cerințele programei. Astfel am compus piesele muzicale proprii, care au un conținut accesibil, adecvat posibilităților de înțelegere și asimilare copiilor, având totodată și o mare varietate tematică. Introducerea lor în activitatea cu preșcolarii a reprezentat pentru mine o experiență inedită, acestea constituind adevărate instrumente de lucru atât în munca proprie, cât și în cea a colegelor mele. Cântecele închinare mamei sau lui Moș Crăciun, cele despre frumusețile naturii, grădinița sau școala, au fost învățate cu multă plăcere de către copii, aceștia fiind atrași în egală măsură de sensibilitatea liniei melodice, de muzicalitatea versurilor, dar și de conținutul de idei. Totodată, imaginile artistice au fost percepute pe calea emoțiilor și a sentimentelor. Ținând cont de faptul că o cerință importantă a actualei reforme o constituie interdisciplinaritatea, piesele muzicale au reprezentat și reprezintă pentru mine un valoros material didactic, ce poate fi valorificat la orice tip de activitate și în orice moment al zilei. Muzica reprezintă acel suport afectiv pe care se însușesc noțiuni de orice fel și este, în același timp, un important mijloc de sensibilizare și modelare a personalității preșcolarilor. „Deschideți larg porțile sufletului, dacă vreți să ascultați glasul muzicii”, exclama cu îndreptărire marele muzician Verdi.

Educ. Ioana RUSU,
Grădinița cu P. P. Nr. 3,
Piatra-Neamț

Utilizarea activității pe grupe în orele de limba română la clasele I-IV

Pentru activitatea pe grupe la orele de limba română, învățătorul/institutorul se poate conduce după mai multe criterii, în funcție de caracterul relațiilor din interiorul clasei, dar ținând cont de necesitatea că activitatea de grup să placă elevilor și să fie realmente utilă.

O posibilitate de formare a grupelor se bazează pe organizarea mecanică a lor, adică pe luarea în considerare a așezării elevilor în bănci și constituirea grupelor din câte patru colegi de bancă. Dacă, pe de o parte, acest mod de grupare ține seama de legăturile de prietenie stabilite și consolidate în timp, deci pe un fapt pozitiv, constituit ca o premisă de valoare, pe de altă parte, grupele astfel constituite sunt inegale din punct de vedere valoric. Iar dacă obiectul activității grupelor ar fi același pentru toți elevii înseamnă că șansele de rezolvare corectă nu sunt egale.

Un alt principiu ce poate fi urmat este acela al intereselor comune ale grupei de elevi cunoscute de către învățător. În organizarea grupelor ar

urma să se aplice criteriul intereselor comune ale elevilor din grupele respective.

Învățătorul mai poate avea în vedere nivelul de dezvoltare al capacităților elevilor. O grupă va fi formată din elevii cei mai buni, alta grupă din elevii mijlocii etc, iar sarcinile de îndeplinit ar fi diferențiate după nivelul grupelor. Vor exista câteva sarcini comune tuturor grupelor, pentru ca elevii să nu perceapă acut diferența de nivel în constituirea echipelor de lucru. Învățătorul va acorda sprijinul său grupelor formate din elevii mai slabi.

Chiar dacă din punct de vedere didactic soluția alcătuirii grupelor după acest principiu se arată a fi eficientă, trebuie să ne gândim la efectele psihologice negative asupra elevilor. Se conștientizează în egalitate valorice din clasă (de elevi foarte buni la elevii foarte slabi), se accentuează trăsături negative de caracter: îngâmfare, dispreț față de alții, de mânie și invidie față de cei mai buni și consacrați.

Constituirea grupelor mixte elimină o seamă dintre neajunsurile semnificate mai sus. Învățătorul va asigura prezența în fiecare grupă, în mod egal a unor elevi inegali din punct de vedere valoric. O astfel de

structură are valori pozitive pentru toate categoriile de elevi: oferă elevilor slabi o vecinătate la care să se refere în acțiunile lor pentru a se ridica la nivelul ei; îi antrenează pe cei mediocri, înlesnește elevilor foarte buni să se deprindă cu un climat de colaborare și le oferă teren pentru exercitarea capacităților de organizare și conducere.

O altă posibilitate ar fi constituirea liberă a grupelor chiar de către elevi. Pentru aceasta, învățătorul le prezintă tema de lucru și le solicită să se constituie în grupe de lucru așa cum vor ei.

Dimensiunea și conținutul orientării realizate de către învățător depinde de gradul de pregătire a elevilor și de experiența lor în acest timp de activitate mai detaliată, când elevii sunt mai slabi pregătiți sau când nu sunt inițiali în acest mod de lucru, sumare, când nivelul clasei este bun, iar elevii sunt obișnuiți cu tehnica aceasta de desfășurare a orei.

Învățătorul indică timpul pentru studiu, 15 minute. Deoarece toate grupele se ocupă de aceeași sarcină el poate urmări și acorda îndrumări pentru toți elevii. Chiar dacă învățătorul nu va insista asupra acestui aspect, se poate crea o competiție

acceptabilă, colegială între elevi, în sensul strădaniei lor de a îndeplini sarcina cât mai bine. În timpul verificării temei executate, evenimentele se succed în mod firesc pentru că fiecare elev s-a preocupat de rezolvarea aceleiași teme ca și ceilalți. Este ascultat un elev, iar ceilalți copii completează răspunsul după care se da cuvântul unui elev din alta grupă, pentru prezentarea secvenței următoare a temei.

Dacă răspunsul la prima secvență (prin întrebare) de activitate este important pentru desfășurarea în bune condiții a demersului didactic în totalitatea sa, învățătorul va întrebușna activitatea (după ce este convins că majoritatea elevilor au depășit acest stadiu), pentru a verifica rezolvarea acestui punct de temă și, după direcții de apreciere și orientare, va permite să se lucreze mai departe.

Institutor Daniela Isabela CIOBANU,

Școala Octavian Goga,

Cluj-Napoca

Învățător gr. I Lelia CIOBANU,

Școala cu clasele I-VIII

Filiași, județul Dolj

(Continuare în numărul viitor)

Comunicarea și sensibilitate în lecțiile de limba română

(Urmare din numărul trecut)

La lecția „O poveste veche - Portretul”, din aceeași unitate de învățare și cu aceeași temă, elevii au înțeles că atunci când este o neclaritate și dorești să afli adevărul se apelează la un judecător, care are o calitate specială de a descoperi adevărul. Pornind de la proverbul din lecție și folosind explicațiile mele, copiii au înțeles că pentru a reuși în viață

este foarte important să-ți respecti mai întâi părinții, că numai așa vei fi un om corect și cu cellalți.

După citirea lecției de câteva ori, s-a citit pe fragmente, s-a povestit, s-au explicat cuvinte mai puțin cunoscute (s-au introdus în enunțuri noi), apoi am împărțit clasa în grupe. Fiecare dintre acestea a avut ca sarcină să elaboreze ideea principală sub forma unei propoziții dezvoltate dintr-un fragment și să-și trimită câte un lider care să prezinte ideea în fața clasei. Pe un stativ erau scrise ideile principale sub formă de titluri;

fiecare șef de grupă trebuia să-și aleagă ideea principală potrivită cu ideea lui și cu fragmentul respectiv. Le-am cerut elevilor pe urmă să se așeze în ordinea desfășurării acțiunii ținând în mână cartonul cu titlul lecției alcătuit astfel planul de idei al lecției.

Foarte ușor și rapid s-a realizat povestirea orală (fiecare copil și-a povestit fragmentul) a textului.

Lecția a fost foarte instructivă, dar și plină de învățăminte, iar con-

cluzia s-a desprins clar și temeinic: este important să-ți fie părinții aproape, cât ești mic, să le ascuți sfaturile și să-i cinstești prin fapte bune. Iar când vor avea nevoie de tine să-i răsplătești cum nu se poate mai bine, pentru că, mai târziu, și tu vei deveni părinte, iar copiii tăi se vor purta așa cum ai făcut-o și tu cu părinții tăi.

Înv. Sofica TOMSA,

Școala „Spiru Haret”,

Piatra-Neamț

Rubrică coordonată de Dan AGRIGOROE

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

(Urmare din numărul trecut)

Reputatul profesor PAUL VASILIU a făcut și face parte dintre acei oameni care au lăsat raze de lumină în învățământul nemțean și moldovean. Ca profesor de pedagogie și psihologie, dar și ca director de școală, inspector școlar și apoi inginer constructor, a trăit pentru învățământul românesc, a iubit tineretul pentru care a reprezentat un model de urmat. În sânel corpului didactic a realizat o atmosferă și o ambianță de omie și respect. Mai mult încă, s-a străduit să clădească școli și să introducă în învățământul pedagogic nemțean cele mai noi achiziții în metodologia de

desfășurare a procesului pedagogic și instructiv-educativ. Înzeștriat cu adânci sentimente pentru țară și poporul român, în monografia „Școlile Normale din Piatra Neamț” s-a străduit să adune și să transmită pentru

eforturilor depuse de acești oameni pe parcursul evoluției și dezvoltării școlilor de pedagogie din Piatra Neamț. În aceste 4 școli nonnale au absolvit în secolul XX - 1340 învățători, 1368 învățătoare, 5 promoții de edu-

cademice de doctori în știință, rectori de universități și decani de facultate ca de exemplu Prof. Dr. Gh. Scripcaru - rector al Universității de Medicină din Iași, Prof. Dr. C-tin Teșu - rector al Universității de Științe Agricole și

Vasilii. Cum să-l uit pe tânărul profesor Paul Vasiliu, care ne prezenta excepționale cursuri de pedagogie și psihologie și se străduia să ne învețe să cântăm „Oda bucuriei”, îmi amintesc cu mare plăcere că elev fiind, do-

Profesorului Vasiliu, noi, foștii elevi ai Școlii Normale „Gh.Asachi” din Piatra Neamț promoția 1950, cei care mai suntem în viață, îi mulțumim și îi dorim sănătate, iluminare spirituală și La mulți ani.

Felicit pe toți acei care au contribuit la elaborarea acestei monografii, o lucrare exemplară de gândire și abordare științifică, de exigență și probitate, care reușește să abordeze aspectele vieții sociale, economice, politice și moral-spirituale ale învățământului nemțean în evoluția sa istorică de-a lungul secolului al XX-lea.

Prof. Dr. Nicolae Frâsinel

Universitatea de Medicină și Farmacie Universitatea de Vest Timișoara

MONOGRAFIA ȘCOLILOR NORMALE DIN PIATRA NEAMȚ

posteritate, cum însuși afirma, „o serie de crâmpie” răspândite în numeroase documente bibliografice, stipulate în subsolul celor 359 pagini ale lucrării.

Imensul izvor de date istorice și informații, redactat într-un stil elevat, documentat, cu peste 200 de fotografii ale directorilor și cadrelor didactice din cele 4 școli, precum și numeroase imagini din activitățile școlare, oferă generațiilor actuale și celor care vor veni o privire de ansamblu a

catoare și un mare număr de absolvenți ai Liceului Pedagogic „Gh.Asachi”.

Cine va parcurge această reușită monografie va rămâne cu imaginea acestor unități școlare din Piatra Neamț care s-au constituit ca adevărate cetăți de învățământ, știință, cultură, artă, muzică și viață spirituală. Din aceste școli s-au ridicat numeroase personalități care au ocupat și ocupă și astăzi catedre universitare din țară și străinătate. De asemenea, titluri

Medicină Veterinară din Iași, Prof.Dr. Gh. Tărăboantă - decan al Facultății de Zootehnie din Iași.

Ca fost elev al Școlii Normale „Gh.Asachi” din Piatra Neamț, între anii 1942-1950, am avut ocazia să fiu în mijlocul dragilor noștri profesori și să-i ascult cu deosebită plăcere. Am citit cu drag vastul material referitor la învățământul nemțean, redactat de unul dintre marii pedagogi ai Școlii moldovene, profesorul Paul

ream sa fiu și eu ca Domnia sa, un model de pregătire profesională, de comportament și atașament față de elevi.

Acum, în toamna vieții, ne oferă această extraordinară lucrare pentru a ne face bucuria de a ne aminti de toți aceia care au contribuit la formarea noastră ca oameni și cadre didactice. Celor care s-au stins le datorăm stimă, respect, considerație și marele regret că nu mai sunt printre noi: Dumnezeu să-i odihnească în pace!

REFORMA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI PROBLEMA EDUCAȚIEI ȘCOLARE (I)

O recentă statistică (februarie 2004) făcută cunoscută pe posturile TV, informa publicul cu privire la o realitate deplorabilă și anume că 50% dintre elevii de 16 ani fumează, consumă băuturi alcoolice și droguri. Trecind peste observația că atât tutunul (nicotina), cât și alcoolul sunt și ele niște droguri, statistica menționată ne oripilează tocmai prin credibilitatea pe care i-o acordăm, căci mai toată lumea înclină să califice situația educațională școlară ca nesatisfăcătoare. Mai grav este că la această percepție a problemei educației aderă nu numai cei din afara școlii, fie că sunt sau nu părinți ai unor minori, ci și cei din

interiorul școlii, profesori și învățători de toate gradele. Explicații sunt destule, unele dintre ele sunt chiar paradoxale, deoarece vin tocmai din partea celor datori să realizeze aceste obiective școlare. Sunt necesare totuși câteva lămuriri, pentru a nu eșua în culpabilizarea cadrului didactic, el însuși depășit de amploarea și dinamica unor evenimente cărora nu le-a putut face față. Este vorba în primul rând despre orientarea strategică a reformei în domeniul învățămîntului, așa cum a fost făcută aceasta după decembrie 1989, cînd accentul s-a pus pe aspectul curricular- cel ce ține de programe, proiecte didactice și manuale alternative. Ulterior procesul de reformare a continuat în segmentul evaluării, al examenelor și concursurilor, deci în același teri-

toriu- al conținuturilor, al didacticii sau instruirii școlare. În paralel cu această orientare reformatoare, au fost abandonate multe dintre formele instituționalizate ale educației școlare. La nivel primar gimnazial, structurile paideutice ale Șoimilor patriei și ale organizației de pionieri au fost înlăturate, iar la nivelul liceal UTC-ul (o, nominal odios!) au fost repudiate, reproșindu-se caracterul lor formal, ideologizant, partinic și doctrinar. Să nu se creadă că i-ar părea rău cuiva după pionierie (poate numai după vîrsta ei) sau după alte forme ale educației comuniste, însă nu a fost firesc ca vreme de peste un deceniu în locul acestor instituții perimate să nu se pună nimic altceva. Practic vorbind, problemele educației la nivelul școlii au rămas la discreția inerției și a bunului simț

pedagogic al celor cu mai multă experiență și cu un simț mai dezvoltat al responsabilității. Circumstanțele agravante au fost legate de marasmul economic al societății în general, care a contaminat baza materială a învățămîntului. Disponind de fonduri din ce în ce mai subțiate, școlile nu au mai putut organiza acțiuni culturale educative, Adimistrația Taberelor Școlare a intrat într-un con de umbră, festivalurile elevilor și studenților au devenit o amintire prăfuită; treptat, tradițiile culturale ale muncii cu elevii (formații și brigăzi artistice, campionate și întreceri sportive, tabere de odihnă, de recuperare și de tratament, tabere pentru studiul diverselor discipline ca matematica, fizica, chimia, limbile străine, filosofia, economia, literatura etc.) se sting încet, dar sigur... La toată această degingo-

ladă a mai contribuit odată și odată trebuie să o recunoaștem- o categorie ciudată de cadre didactice (unele chiar cu funcții de răspundere, din păcate) travestite în revoluționari și reformatori, anti-comuniști ad-hoc, provenite din rîndul pseudo- intelectualilor cărora li s-a format convingerea că dictatura comunistă nu le-ar fi recunoscut meritele de educatori, iar Revoluția le-a oferit șansa de a se răzbuna pentru trecutul care le-a zdrobit "avînturile creatoare". Această categorie este categoria cîrcotașilor de profesie, pentru care nimic nu era și nu este bun, pentru care elevul trebuie lăsat cît mai "liber" (citește nesupravegheat), pentru care uniformă este o relicvă a comunismului ca orice altă încercare de organizare, fie culturală, fie sportivă, fie turistică. Din punctul de vedere al acestora, elevilor ar fi tre-

buit să li se organizeze locuri (camere) pentru fumat, ba chiar mi-a fost dat să aud din gura unui "elefant" o propunere stranie: elevii care nu doresc să frecventeze anumite discipline, care le-ar putea produce un disconfort emoțional să aibă posibilitatea de a se retrage în liniște într-o sală special amenajată, unde să aibă la dispoziție mijloacele de informare alternative care să suplinească cu succes prezența lor la ora cine știe cărui profesor "indezirabil". Interpretarea aberantă a ideii de libertate și democratizarea relațiilor dintre elevi și profesori într-o manieră "suprarealistă" au fost și consecința pătrunderii în sistemul educațional a "noului val".

Prof. dr. D.D. URSACHE
Lic. Economic P. Neamț

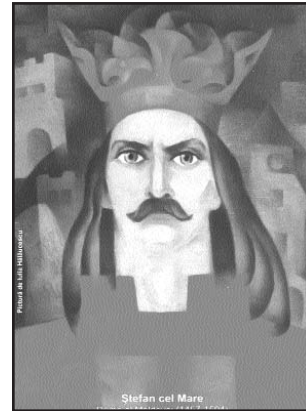
REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMTENE MARTIE 2004

- În numerele anterioare au fost semnalate aniversările din luna martie: 1/1870, N. Mateescu Movilă; 7/1879, Simion T. Kirileanu; 8/1908, Teofan Macovei; 8/1907, Gh. Ungureanu; 8/1911, Emanuel Elenescu; 10/1904, D.D. Botez (centenarul nașterii); 13/1872, G.T. Kirileanu; 14/1893, Vasile C. Vasiliu; 22/1905, Virgil Gheorghiu; 25/1925, Gh. A.M. Ciobanu; 27/1932, Eleonora Tuhan; 27/1950, Gh. Simion; 30/1938, Tudor Ghideanu; 30/1942, Eugen Tureschi; 31/1924, Iulia Hălăucescu (La mulți ani peste opt decenii!)
- Și comemorările: Eugenia Mrejeriu, 2/1968; Theodor Speranția, 9/1929 (trei sferturi de veac din veșnicie); Panaite Criveț, 9/1948; Ion S. Antoniu, 10/1967; Ion Enescu, 14/1972.
- Martie 1999 a apărut primul număr din seria nouă a revistei Apostolul. Cinci ani care au confirmat angajamentul de la început de a fi "instrument profesionist în mîna profesioniștilor" (Mircea Zaharia).
- Martie 1924 (acum 80 de ani), un delegat al Casei Școalelor a venit la Școala Normală de Învățătoare din P. Neamț pentru a organiza mutarea aici a coloniei sale (întîlniri în vacanța de vară a unor elevi din toată țara, normaliste o serie și liceiste altă serie) de la Școala Normală de Fete din Cîmpulung Muscel. De atunci, vară de vară pînă în 1932, aceste colonii s-au desfășurat la P. Neamț.
- 7/1934, n. la Stîna Cadînei din județul Caliacra (azi în Bulgaria), profesorul de lb. română Mihai Stere Derdena, care a funcționat o perioadă în Neamț, lăsînd impresii adînci la elevii săi și la colegi. Azi este în Colegiul de redacție al revistei "Asachi" din P. Neamț. Din 1992 (pînă atunci nu avea voie ca fost deținut politic anticomunist) publică la numeroase reviste din țară și din străinătate. A publicat și 4 cărți, ultima "Cronici literare la cărți foarte rare", Ed. Elisavaras, 2004, Buc. 312 p. La mulți ani peste 70!
- 8/anual, în școlile nemțene se sărbătorește Ziua Femeii (mame, învățătoare, profesoare).
- 10/1929, acum trei sferturi de veac, Școala Normală de Învățătoare din P. Neamț a susținut Festivalul Alecsandri, sub îndrumarea directoarei școlii Eufrosina Săvescu, în localul Casei Naționale "Regina Maria" din P. Neamț, pentru a strînge fonduri în folosul acesteia.
- 14/1997, la Muzeul de Istorie "C. Matasă" din P. Neamț s-a lansat cartea "Locuri, oameni și școli din județul Neamț" de institutorul C. Luchian, la care trebuie să apelăm ca Antacus la contactul cu mama sa Gaea, pentru a avea puteri.
- 27/anual în școlile noastre sărbătorim Unirea Basarabiei.

Prof. Traian CICOARE

PREZENȚA DOMNITORULUI ȘTEFAN CEL MARE LA MUNTELE ATHOS

Continînd o veche tradiție imperial-bizantină, voievozi, domnitori, principii și înalți dregători români din Moldova și Țara Românească și-au conjugat eforturile întru conservarea și apărarea creștin-ortodoxiei printr-un substanțial sprijin material acordat tuturor așezămintelor bisericești din fostul Imperiu Bizantin, prăbușit politic la 29 mai 1453, în urma căderii Constantinopolului sub stăpînire turcă. Printre iluștrii donatori se află și domnitorul Ștefan cel Mare. Gesturile sale de mărinimie nu pot fi puse,

sub nici o formă, pe seama unor orgolii și grandomanii princiare. Cu excepția domnilor fanarioți, deveniți funcționari otomani în Principate (mult mai strînsi la pungă, spre folos propriu), voievozii români au fost

de o generozitate copleșitoare și cei mai de seamă susținători ai ortodoxiei pe tot cuprinsul fostei autocrații bizantine pînă spre mijlocul secolului al XIX-lea. Iată un expeditiv și incomplet inventar al daniilor domnului Moldovei, Ștefan cel Mare și Sfînt la Muntele Athos: 1. MĂNĂȘTIREA VATOPE-DIOU (Vatopedi). Aici marele Ștefan a înălțat în 1472 un turn (arsana) costisitor, care încastrează în zidăria sa un basoreliev în piatră. Importanța acestei mărturii- unicat merită o atenție deosebită, pentru că ne prezintă imaginea voievodului (neidealizată), din prima parte a domniei sale, oferind în dar Sfintei Fecioare (aflată cu pruncul Iisus în brațe) un edifi-

ciu bisericesc (gest frecvent înlînit la frescele ctitoriilor voievodale românești). În poziție centrală, sub chivot, a fost plasată stema Moldovei. Maica Domnului, întinzînd brațul stîng spre Ștefan, acceptă grațios darul creștinesc, într-o atitudine de trei ori ocrotitoare: față de voievod, față de ofranda sa și față de Moldova. Pruncul Iisus, privind spre domnul Moldovei, își întinde brațul său drept, binecuvîntînd principele, donația acestuia și Moldova, reprezentată prin blazonul său.

Mihail - Sorin GAIDĂU
(Continuare în numărul viitor)

Retrospectiva învățămîntului nemțean (martie 2004)

Sindicatul din învățămînt a amenințat din nou cu greva generală, nemulțumit că Guvernul amîna majorarea salariului cadrelor didactice și introducerea unui nou sistem de calcul pentru salarii.

- S-a încheiat etapa județeană a olimpiadei la limba și literatura română, în urma căreia Neamțul va fi reprezentat, la faza națională, de 12 eleve, de la clasa a VII-a, pînă la a XII-a.
- Formațiile și soliștii școlilor de artă din Neamț au obținut opt premii I și trei locuri II la concursul zonal de muzică de la Iași.
- Cîteva mii de elevi din Neamț au participat, pe 27 martie, la o simulare pentru examenul de bacalaureat și testele naționale ale absolvenților de gimnaziu.
- Andrei Marga, fost ministru al învățămîntului, a susținut, la Piatra Neamț, un seminar de prezentare a programului "Noua educație", elaborat de reprezentanți ai alianței PNL-PD.
- Sindicaliștii din învățămîntul nemțean au decis să înceapă strîngerea de semnături pentru modificarea Legii Învățămîntului, solicitînd suplimentarea fondurilor alocate acestui domeniu.
- Liceul Pedagogic "Gheorghe Asachi" a sărbătorit, pe 23 martie, printr-o suită de manifestări, Ziua Primăverii în Europa.

- În lotul nemțean pentru etapa națională a olimpiadei de matematică, stabilit după desfășurarea etapei județene, au intrat 10 elevi, cei mai mulți de la Colegiul Național "Petru Rareș", din Piatra Neamț.
- Inspectorul școlar general Emil Creangă a participat, timp de o săptămînă, la un schimb de experiență cu omologii din alte țări europene, care a avut loc în Anglia, la Londra.
- Consiliul de Administrație al Inspectoratului Școlar Neamț a aprobat, la începutul lunii martie, 137 de gradatii de merit pentru salariații din învățămîntul nemțean, jumătate din numărul solicitat.
- Trei elevi de la Școlile "Spiru Haret" și nr. 2, din Piatra Neamț, au participat la etapa interjudețeană a concursului epistolar internațional cu tema "Vă scriu pentru a vă spune că noi, tinerii, avem puterea de a lupta contra sărăciei.
- Biblioteca Județeană "G.T.Kirileanu" a găzduit expoziția cu vînzare a lucrărilor realizate de tineri din centrele de plasament din județ.
- La olimpiada națională de geografie, Neamțul va fi reprezentat de 7 elevi, dintre care 4 provin de la Colegiul Național "Petru Rareș".

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE
SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

Prețul: 10.000 lei

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).

FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - director general, Iosif COVASAN - director economic, Constantin TOMȘA - director executiv, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.

CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - redactor șef, Ștefan CORNEANU - redactor șef adjunct, Dumitrița VASILCA, Dan AGRIGORAE, Niculina NIȚĂ, Steluța ALEXANDRU, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Constantin TIMOFTE (Subredacția Tîrgu Neamț) Carmen DASCĂLU (secretar). Ilustrația numărului: reproduceri după picturi și acuarele de Iulia HĂLĂUCESCU.